

காவேரி

காந்தி.சி.சுந்தரம்மாபிள்ளை

காவேரி

காவேரி செ. க. நிதம் மீட்டிங்

காவேரி

காவேரி

காரை. செ. சுந்தரம்பிள்ளை

வெளியீடு

Title:

KAAVERI

A Narrative Poem

Author:

Dr. Karai S. Sundarampillai, M.Phil., Ph.D.

Publishers:

Yarl Literary Circle, Jaffna.

Printers:

Bharathi Pathippakam, (A. B. Printers)
430, K. K. S. Road, Jaffna.

No. of Publication: 52

Edition:

October 1993

Copy Right Reserved:

Mrs. Indirawathy Sundarampillai,
J77/9, Beach Road,
Jaffna.

Price: Rs 50-00

பேராசிரியர்
ப. சந்திரசேகரம்
அவர்களுக்கு...

பதிப்புரை

யாழ். இலக்கிய வட்டத்தின் வெளியீடான கவிஞர் காரை. செ. சுந்தரம்பிள்ளையின் “காவேரி” கவிதை நூலுக்கு இப் பதிப்புரை எழுதுவதில் மிகவும் மகிழ்ச்சி யடைகிறேன்.

‘வட இலங்கை நாட்டார் அரங்கு’ என்ற நாடக ஆய்வு மூலம் தன் கலாநீதிப்பட்டத்தை பெற்ற, காரை. சுந்தரம் பிள்ளை கவிதை, நாடகம் ஆகிய இரண்டு துறைகளிலும் தனக்கென்று ஒரு தனி இடத்தை இலக்கிய உலகில் ஸ்தாபித் துக் கொண்டவராவர். ‘சங்கிலியம்’ ஈழத்து இலக்கியத்தில் காவியத்திற்குப் புதியதொரு பரிமாணத்தை ஏற்படுத்திப் பது

இவருடைய ‘பரதை மாறிய போது’ எனும் காவியம் தரப்படுத்தலாற் பாதிக்கப்பட்ட தமிழ் மாணவர்களுடைய அவல நிலையைச் சித்திரிக்கின்றது. மேலும் சமகாலப் பிரச் சினையும் மிகவும் துல்லியமாக விளக்குகிறது.

சமஸ்கிருத மொழியிற் புலமையுடைய இவர், காதம்பரி யில் வரும் மருச்சி முனிவருடைய வரலாற்றை ‘தவம்’ எனும் பெயரில் அழகிய காவியமாகப் படைத்துள்ளார்.

இன்று “காவேரி” யாழ் இலக்கிய வட்டத்தின் 52 வது வெளியீடாக வெளி வருகின்றது. யாழ் இலக்கிய வட்டத்தின் நீண்ட கால உறுப்பினரான காரை. செ. சுந்தரம்பிள்ளையின் “முன்னைய படைப்புக்களான ‘தேனாறு’ ‘தவம்’ ‘ஈழத்து இசை நாடக வரலாறு’ ஆகியன எமது வெளியீடுகளாகும். மூன்று முறை சாகித்திய மண்டலப் பரிசும், இரு தடவை இலக்கியப்பேரவைப் பரிசும் பெற்ற கலாநிதி காரை. சுந்தரம்பிள்ளையின் நூலான “காவேரியை” யாழ் இலக்கிய வட்ட வெளியீடாக வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சியடைவதோடு, ஈழத்து இலக்கியத்திற்கு வலு சேர்க்கும் ஒரு பணியை ஆற்றுவதிலும் பெருமை கொள்கிறோம்.

தமிழ் எழுத்தாளர் ஒன்றியமண்டபம்,
யாழ்ப்பாணம்.
10-10-1993.

து. வைத்திலிங்கம்
தலைவர்
யாழ் - இலக்கியவட்டம்

என்னுரை

நீண்ட நாள்களாக எனது உள்ளத்தில் இருந்த உறுத்தல்களுக்குக் கவிதை வடிவம் கொடுத்த போது உருவானது தான் “காவேரி”. இதனை எழுதுவதற்கு அருட்டுணர்வுகளாக இருந்தன பலவேனும் அவற்றுட்சிலவற்றைச் சொல்லியே யாக வேண்டும். அவையாவன;

1. என்னுடைய மைத்துனரும் (சகோதரியின் கணவர்) மருமகனும் (சகோதரியின் மகன்) 1987 ஆம் ஆண்டு வடமராட்சியில் இராணுவத்தால் அநியாயமாகக் கொலை செய்யப்பட்டமை;
2. என்னுடைய மாணவி ஒருத்தியினுடைய குடும்பம் இந்திய இராணுவத்தால் பலவாறு கொடுமைப்படுத்தப்பட்ட பின்னர் கொல்லப்பட்டமை;
3. தாய்தந்தையரையும் சகோதரங்களையும் வீடுவாசங்களையும் இழந்து நொந்திருந்த நிலையில், அவளுடைய காதலன், சீதனம் காரணமாக அவளை மணம்முடிக்க மறுத்தமை;
4. நான் மலைநாட்டிற் பணிபுரிந்த போது வன்செயல்களாற் பாதிக்கப்பட்டமையும்; மயிரிழையில் உயிர் தப்பியமையும்;
5. மலைநாட்டுக்கும் கொழும்புக்கும் பயணம் செய்த காலங்களிலெல்லாம் நான் அனுபவித்த துன்பங்களும்; மனச்சங்கடங்களும்;

6. 1987 ஆம் ஆண்டு என்னுடைய வீடு 'ஹெல்' லடிக்கு இலக்கானமை;

இன்று இலங்கையில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் ஒவ்வொரு தமிழ்மகனும் ஏதாவதொருவகையில் இத்தகைய துன்பங்களுக்கு ஆளாகிய வண்ணமேயிருக்கின்றான். பேரினவாதிகளிடையே அடுத்த தேர்தலைப்பற்றிச் சிந்திக்கின்ற அரசியல்வாதிகள் இருக்கின்ற காரணத்தாலும், அடுத்த சந்ததியைப்பற்றிச் சிந்திக்கின்ற தொலை நோக்குள்ள இராசதந்திரிகள் இல்லாத காரணத்தாலும், இந்நிலைமை இலங்கையில் நீடித்துக்கொண்டே செல்கின்றது.

'காவேரி' 1989 ஆம் ஆண்டு 'முரசொலி' வாரமலரில் தொடர்காவியமாக வெளிவந்தபோது, பலரும் பாராட்டி இதனை நூலுருவில் வெளியிடும் வண்ணம் கேட்டுக்கொண்டனர். அவர்களுள் 'முரசொலி' ஆசிரியர் க. திருச்செல்வமும் கலாநிதி நா. சுப்பிரமணிய ஐயரும் தமிழறிஞர் பண்டிதர் க. வீரகத்தியும், கவிஞர் சோ. பத்மநாதனும் முக்கியமானவர்கள். கவிஞர் சோ. ப. பாராட்டி எழுதிய கடிதத்தையே இந்நூலின் அணிந்துரையாக வெளியிட்டுள்ளேன். இவர்களுக்கெல்லாம் எனது நன்றியைக் கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

காவேரியை அச்சிடும் முழுப்பொறுப்பையும் ஏற்று, நூலுருவில் தந்திருப்பவர் என்னுடன் கூடப்பயின்றவரும், நீண்டகால நண்பருமான ஏ. சி. சிறீநீலர்ஸ் உரிமையாளர் திரு. இ. சங்கரவர்கள். அழகிய ஒவியத்தை வரைந்தளித்தவர் ஒவியமணி ரமணி. இதனை அழகுறப் பலகையில் வடிவமைத்துத் தந்தவர் கலைஞர் ஆனந்தராஜன். இந்நூலை வெளியிடுபவர்கள், சாதனை புரிந்துவரும் வெளியீட்டாளர்களான யாழ். இலக்கிய வட்டத்தினர். இவர்களுக்கெல்லாம் எனது அன்பு கலந்து நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

வணக்கம்

அன்புடன்

677 [9 கடற்கரை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

காரை. செ. சுந்தரம்பிள்ளை

viii

முன்னுரை

தமிழ்ச் சமூகத்தை நலியச் செய்யும் கேடுகளுள் தலையாயவை இரண்டு: ஒன்று சாதி; மற்றது சீதனம். இவற்றோடு 1956 இன்பின் - குறிப்பாக, 1983 இன்பின் - ஈழத்தில் விசிவரும் பேரினவாதப் புயல் தமிழ் மக்களை மிகமோசமாகப் பாதிக்கிறது. நாடாளுமன்ற அரசியல், சாத்வீக எதிர்ப்பு என்ற எல்லைகளைத் தாண்டி அது முடிவிலாப் பெரும் போராக மூண்டுள்ளது.

வன் செயலாலும் சீதனத்தாலும் பாதிக்கப்பட்ட ஓர் இனம் பெண்தான் காவேரி. கல்வி, அழகு, பண்பு - எல்லாவற்றிலும் சிறந்து வீளங்கிய அவளை, மருத்துவக் கல்லூரியில் அவளோடு கற்ற அருண் காதலித்தது வியப்பல்ல.

சிங்கள நாட்டில் வாணிபஞ் செய்து, செல்வம் செல்வாக்கோடு வாழ்ந்த காவேரியின் தந்தை, இரத்தினம் இனக் கலவரத்தின் போது, தம் மனைவியையும் இரு பிள்ளைகளையும் பறிகொடுக்கிறார். காவேரியும் பொறியியலாளனான அவள்தம்பி கண்ணனும் ஒருவாறு தப்புகின்றனர். எனினும் கலவரம் காதலர்களைப் பிரித்துவிடுகிறது.

கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் செல்லும் தனியார் பஸ்ஸைக் காதையர் கூட்டம் வழி மறித்து அதில் பயணம்

ix

செய்த தமிழர்களைச் சுட்டுக்கொல்கிறது. காவேரியின் தம்பி கண்ணனும் பலியாகிறான். மகன் பிரிவைத் தாங்கமுடியாத இரத்தினம் உயிர்துறக்கிறார். தனிமரம் ஆகிறான் காவேரி.

அடுத்தடுத்து வீழ்ந்த பேரிடிகளால் அவள் துவண்டு போய் விடவில்லை. வாழ்க்கை பற்றி தன் எதிர்காலம் பற்றி - நீள நினைக்கிறாள். வாழ்க்கையின் சவாலைச் சந்திக்க அருணின் துணையை நாடுகிறாள். அருண் தன் தாயையும் சகோதரியையும் காவேரி வீட்டுக்கனுப்புகிறான். வந்தவர்கள் வீடு வாசலைப் பார்க்கின்றனர்; சொத்தை - நகையை சேமிப்புக்கணக்கை விசாரிக்கின்றனர். வந்த வீச்சில் திரும்பி விடுகின்றனர். அவர்கள் கிழித்த கோட்டைத் தாண்டியறியாத அருண் பெட்டிப் பாம்பாகிவிடுகிறான். சிலிர்த் தெழுகிறாள் காவேரி; காதல் செய்யத் தொடங்கும் பொழுதிலுன் பெற்றோர் குணந்தெரியாதோ? .. நீயும் ஓர் ஆண்மகனா?" எனக் கேட்கிறாள். காதல் கைகூடாத நிலையில் சமூகத் தொண்டில் மேலும் தீவிரமாக ஈடுபடுகிறாள் காவேரி. பேரும் புகழும் பெறுகிறாள். அருணோ காவேரியைத் தவிர வேறெவனையும் மணக்க விடாப்பிடியாக மறுத்து வரவே, அவன் தாயும் தமக்கையும் திரும்பவும் காவேரியிடம் வருகின்றனர்;

“ஆயிரம் பெண்கள் இம்மண்ணிலே - எங்கள் அருணை அடையத் துடிக்கிறார் - அடி சேயிழையே உன் நினைவினால் - அவன் செத்து மடிந்திடப் போகிறான்...”

என்கின்றனர்

காவேரி தெளிவாகவே பதிலளிக்கிறாள்;

“சாகும் உம் தம்பியைக் காத்திடும் - ஒரு சஞ்சீவி அல்லநான் தாயரே - இங்கே வேகுமுளத்துடன் வாழ்ந்திடும் - கதி வேறிலா மக்களை வாழ்விக்கும் - பல ஆகும் பணிகளைச் செய்வதே - எனக் கான கடமைகள் ஆகையால் - நீங்கள் போகும் வழிஅதோ போகலாம்” எனப் பூவையும் கூறி அமர்ந்தனள்.

x

வீடுதலை பெற்ற பெண்ணாக நியரும் காவேரி பெரியதோர் பிரகடனம் செய்கிறாள் “காதலோ சில ஆண்களின் கலை கைப்பிடித்திடப் பேசுவார் விலை பூதலத்தினில் இருக்கு மிந்நிலை போக்குவோம் தடுப்போ ரினியிலை நாதியற்றவ ராகப் பெண்களை நடுத்தெருவினில் நிறுத்து வோர்களை மோதுவோம் முழுவெற்றி காணுவோம் முடிந்த தெம்மின அடிமை வாழ்க்கையே”

“பெண்களை இந்த நாட்டின் கண்களை பெருமை சேர்த்திடும் தாய்க் குலத்தினை புண்படுத்துவோர் தேவ ராகிலும் பொசுக்குவோம் இனிப்பொறுத்திடோம், தமிழ் மண்வளர்ந்திடப் பசளை யாகுவோம் மாபெரும் வரலாறு செய்குவோம்!...”

காவேரியின் சபதத்தாகக் கேட்டவர் வாயடைத்துப் போகின்றனர். அவளைக் கைகூப்பித் தொழுகின்றனர். காலிலும் விழுகின்றனர் என்று தம் காவியத்தை முடிக்கிறார் காரை செ. சுந்தரம்பிள்ளை.

“தாயடா இவள்! அன்னை சக்தியின் சந்நி தானம் தெனவ ணங்கினார் தூய தொண்டர்கள் காலில் வீழ்ந்தனர் தூரியன் நடுவான் எழுந்தான்!”

ஆக, கட்டுக்களை அறுத்தெறிந்து வீறு கொண்டெழும் ஒரு பெண்ணின் கதை இக்குறுங் காவியம். இன்னொரு கோணத்தில் எண்பதுகளில், தமிழினம், இந்தாட்டில் அநுபவித்த துன்ப துயரங்களின் ஆவணம் இது. “பயணம் பாடியது” இதற்கு நல்ல உதாரணம்.

xi

“பையினைக் குடைந்து பார்ப்பார்
பார்சலைப் பிரித்துப் பார்ப்பார்
கையினைத் தடவிப்பார்ப்பார்
கழுத்தினை நெருடிப்பார்ப்பார்
பெட்டியைத் திறந்துபார்ப்பார்
பேழையைக் குலுக்கிப்பார்ப்பார்
புட்டியைச் சரிந்துப்பார்ப்பார்
பொலித்தீனைக் கிழித்துப் பார்ப்பார்

இந்நாளில் காவியஞ் செய்வோர் மிகச்சிலரே. சமகால
பிரச்சினைகளை அலச வாய்ப்பான வடிவம் புனைகதை
என்ற மனப்பதிவு பலரிடம் காணப்படுகிறது. காரை சுந்தரம்
பிள்ளையோ கவிதை நடையில் அனாயாசமாக ஒரு கதை
யை நடத்திச் செல்கிறார். அகவல், விருத்தம், கட்டளைக்
கலிப்பா, கொச்சுக்கலிப்பா, சிந்து முதலிய வடிவங்களில்
அவருக்கிருக்கும் பரிச்சயம் தமிழ் மரபை அறிவாரைக் கவரத்
தவறாது.

“எளிய பதங்கள், எளிய நடை, எளிதில் அறிந்து
கொள்ளக் கூடிய சந்தம், பொது ஜனங்கள் விரும்பும் மெட்டு
இவற்றினையுடைய காவியமொன்று தற்காலத்திலே செய்து
தருவோன் நமது தாய் மொழிக்கும் புதிய உயிர் தருவோ
னாகிறான்...”

இது பாரதியின் கோட்பாடு; குறிக்கோளும் கூட. காரை
சுந்தரம்பிள்ளை இதை நிறைவேற்றியிருக்கிறார்; பாராட்டு
கிறேன்.

கவிஞர் சோ. பத்மநாதன்
ஆங்கிலத்துறைத் தலைவர்

பலாலி ஆசிரிய கலாசாலை
திருநெல்வேலி
1993-10-01

நுழைவாயில்

செந்தூர்ப் பதியினிலே செக்கர் வெளிப்பதன்முன்
ஐந்தாறு சேவல்கள்தம் அழகுச் சிறகடித்துக்
கொக்கரக்கோ வென்றுசொல்லிக் கொட்டுமுரசு சறையப்
பக்கமுள்ள கோழியெலாம் பக்குவமாய்த் தூயதிருப்
பள்ளி யிசைத்திடலும் பாங்கான பட்சியெலாம்
துள்ளியெழுந் தினிய தோத்திரங்கள் செய்துநிற்க
வாச மலர்தேடும் வண்டுகளரீங் காரமிட
பேசும் கிளிமழலை பேசநல்ல நாகணவாய்
அக்கக்கா வென்றே அழகுதமிழ் தான்மொழிய
சிள்வண்டு பாட்டிசைக்கத் தேன்வண்டு சுருதிவிட்டுக்
கள்ளாண்ட மயக்கத்தால் கண்டபடி தான்பாடக்
கோலக் குயிலெங்கோ குற்றம் பொறுக்காமல்
ஞாலம் மகிழ்ந்திடவே நல்லஇசை பொழிய;

மென்காற்று வீசிவந்து மெல்லத் தழுவுகையில்
தன்கீற்றின் ஓசைக்குத் தென்னை தலையசைக்கக்
காலைக் கதிர்ச்செல்வன் கண்விழித்துப் பார்க்கின்ற
வேளை;

அடிவானம் வெற்றிலையை மென்ற அந்தக்
கோலவிதழ் போலக் குங்குமமாய்த் தான்சிவக்கத்
தூரத்தே மேகமெலாம் துணிகளெனத் தானசையும்
ஓரத்தே வெள்ளியிழை யிட்ட சரிகைகளாய்
வெள்ளிச் சரிகையோடு வைத்திழைத்த தங்கமென
அள்ளிச் சொரிகின்ற அழகுமிகு கீழ்வானம்
கண்ணைப் பறித்தழகு காட்டி முறுவலிக்க

நீலக் கடற்குமரி நெஞ்சமெலாம் முத்துமணி
போலக் கதிரொளியால் புத்தழகு கூட்டிநிற்க
அலைகள் எழுந்தார்த்தே ஆதவனைத் தான்தொழுது
பூபாளம் பாடிநிற்கப் பூதேவி துயில் எழுந்தாள்.

நல்லை மணியோசை நாதம் செவிப் புகுந்தே
இல்லை இனித்துயரம் என்பதுபோல் பேசியது

காளைகளை முன்நடத்திக் காளையர்கள் பின்நடக்கப்
பாளைச் சிரிப்போடு பாவையருமே தொடர
வரப்புத் தவளையெலாம் வழிவிட்டுத் தான்குதிக்க
அரக்கும் சிறுநத்தை அச்சமுட னாங்கசைய
வரப்போரம் பாழிவைத்து வாழுகிற நண்டுகளும்
பதுங்கு குழிதேடும் பாவி மனிதரைப்போல்
ஓதுங்கி மறைந்தபடி உளம்நடுங்கிப் பார்த்துநிற்கும்

இத்தகைய ஊரினிலே இரவோ டிரவாக
நித்திரையே யில்லாது நெஞ்சம் கனக்கமனக்
கவலை மிகக்கொண்டே காவேரி தானிருந்தாள்
அவளின் கதை தமிழர் அவலக் கதையம்மா

பின்னையிட்ட தீ

பழமை கொஞ்சிடும் யாழ்ப்பாண மண்ணிலே
பண்பிலங் கும்மர பிற்பி றந்தவர்
இளமை யான வயதிருந் தேதொழில்
யாவும் கற்று வணிகம் புரிபவர்
தளர்வி லாத இரத்தினம் என்பவர்
தரும வான்பொருட் செல்வம் பெருக்கியே
வளத்து டன்பிறர் வாழ்ந்திட வாழ்ந்தனர்
வள்ளன் மைக்கோ ரிலக்கண மாகினர்.

ஈழ நாட்டினெ ழில்நகர் யாவிலும்
ஏற்றம் மிக்க கடைகள் அமைத்தனர்
ஆழ மான வணிக மதியினால்
யாவ ரும்வியப் பெய்தும் வகையினில்
நாளும் ஓய்விலா லுக்கமு முடையராய்
நாற்றி சைப்பொருள் கொண்டு குவித்தனர்
வாழும் ஆல மரம்விழு தூன்றல்போல்
வரம்பி லாததொழிற் கூட மியற்றினர்.

அலைக டந்த புகழுக்கு ரியவர்
அன்பு நெஞ்சர் இரத்தின மானவர்
கலைஞர் வாழ்ந்திடப் பொற்கிழி நல்கினர்
கலைகள் பூத்திடக் கைப்பொரு ளீந்தனர்
நிலைபெ றுஞ்சம யப்பணி யாற்றினர்
நித்த மும்சமு கத்துயர் போக்கினர்
தலைசி றந்தவித் தண்ணளி யாளரோ
தூன்னலமிலாப் புண்ணிய வாளராம்

கொழும்பு மாநக ரத்திற் குபேரராய்
கோடி கோடி பொருளுக் குரியராய்
வளம்பெ ருக்கியே வாழும் பொழுதினில்
வந்து சேர்ந்தது பாழ்படும் வன்செயல்
அழகு மிக்கஇத் தீபகற் பத்திலே
அரிய செந்தமிழ் மக்களை வாட்டிடும்
இழிசெயல் தலைதூக் கத்தொ டங்கிட
ஈழ நாடு பழிபெற லானதே

கத்தி தூக்கிய காதையர் கூட்டமும்
கம்பி தூக்கிய குண்டர்கள் கூட்டமும்
நித்த மும்கொலை கொள்ளை புரிந்திடும்
நீச ராகிய வஞ்சகர் கூட்டமும்
குத்து வாஸ்கிறிஸ் கோடரி குண்டுகள்
கொண்டு நாட்டிற் புகுந்தெங்கும் சென்றனர்
புத்திகெட் டதர்மச் செயல் செய்தனர்
புகழ்பொ லிந்த இலங்கைபா ழானதே

கடைகள் முற்றாகக் கொள்ளை யடித்தனர்
கண்ட பேர்களை வெட்டிச் சரித்தனர்
தடையி லாதுமே வீடுகள் வாசல்கள்
சகல செல்வங்கள் தீயிட்ட ழித்தனர்
இடையிலே வந்த வாகனம் யாவையும்
எண்ணெ யூற்றிக் கொளுத்தி மகிழ்ந்தனர்
படையெ னப்புறப் பட்ட புலையர்கள்
பயங்க ரச்செய லாயிரஞ் செய்தனர்

சந்திகள் தோறும் குண்டர்கள் நின்றதும்
சாக சங்களைச் செய்திட லாயினர்
பந்து போலக் குழந்தை களின்தலை
பாறை மீதினில் மோதி யுடைத்தனர்
மந்தி போலப் புறப்பட்ட தீயர்கள்
மனித நீதியைக் கொன்று குவித்தனர்
சிந்து கின்ற வுதிரப் பெருக்கிலே
சிறுமை சேர்க்கள வேள்வி நடத்தினர்

வான ளானிய தீயின் புகையிலே
வாடி மாய்ந்தன தெற்கில் மரமெலாம்
தேன ளாவும் மலர்வனம் யாவுமே
தீய்ந்து சாம்பலாய்க் காற்றிற் பறந்தன
ஈன ரின்செய லால்நதி நீரெலாம்
இரத்த மாகவே பாய்ந்திட லானது
ஞான மாதவன் புத்தன் இவைகண்டே
நாண முற்று மௌனத் திருந்தனன்

அஞ்சி யோடிய மக்களில் ஓர்சிலர்
அகதிகள் முகாம் தன்னை அடைந்தனர்
நெஞ்செ லாம்கன லாக வெரிந்திட
நிம்ம தியிழந் தேதவிப் பெய்தினர்
வஞ்சி யர்சிறு செல்வக் குழந்தைகள்
வயோதி பர்இளம் வாலிபர் யாவரும்
துஞ்சி வாடிய காட்சியை வார்த்தையில்
சொல்ல வுமுடி யாதென்ப துண்மையே

உலக நாடுகள் கண்டனம் செய்தன
உயர்ந்த மக்களோ காறியு மிழ்ந்தனர்
கலகம் செய்தவர் தப்பிப் பிழைத்தனர்
கப்ப லேறித் தமிழர்யாழ் மீண்டனர்
நிலையி லாத தம்வாழ்வை நினைந்தவர்
நெஞ்சு விம்மிப் பொருமிட லாயினர்
தலைவர் கள்சமா தானம் உரைத்தனர்
தரும தேவதை எள்ளி நகைத்தனர்

வேறு

இரத்தினம் என்னும் ஈடிலாப் பெரியவர்
அன்பும் அறிவும் அருளும் திருவும்
பண்பும் வாய்ந்தே பயன்தர வாழ்ந்தவர்
சிங்கள நாட்டில் செல்வம் பெருக்கி
அங்குளோர்க் கெல்லாம் அள்ளி வழங்கிய
தன்னிக ரில்லாத் தார்மீகச் செல்வர்
வன்செயல் வந்தே வாட்டிய போது
தன்னரும் இரண்டு தனையர் களோடு
அன்புசெய் நல்மனை யாளையு மிழந்தார்

மருத்துவம் பயின்ற மகள் காவேரியும்
 பொறியிய லாளன் புதல்வன் கண்ணனும்
 உயிர்பிழைத் ததனால் உயிர்இவர் பிழைத்தார்
 அப்படி யிருந்தும் அவர்ஊர் மீண்டே
 கப்பிய மனத்துடன் காலங் கழித்தார்
 ஊரிலே இருந்த உறைவிடத் தோடு
 இரண்டொரு நிலபுலம் என்பன தவிர
 வேறொரு பொருளும் இல்லா நிலையிலும்
 காவேரி கண்ணன் ஆகிய பிள்ளைகள்
 இருவரும் இருந்ததால் இவருயிர் இருந்ததே

பேரழகுச் சுந்தரியாள்

செந்தமிழர் பண்பாடு சேர்ந்திலங்கப் பேரழகுச்
 சுந்தரியாள் காவேரி தூயவளாய் வந்துதித்தாள்
 புலவரெல்லாம் போற்றும் பொலிவுமிகு லட்சணங்கள்
 குலவு திருமகளாய்க் கோதையிவள் தான்பிறந்தாள்
 அன்பின் இருப்பிடமாய் அறிவின் பிறப்பிடமாய்
 பண்பின் உறைவிடமாய்ப் பாவையிவள் காணுகிறாள்
 பாட்டும் பரதமொடு பண்பான ஓவியமும்
 காட்டும் கலையரசி கண்ணான காவேரி

அன்ன நடையெனவும் அழகுமயில் சாயலென்றும்
 சொன்ன புலவரிவட் கென்ன சொல்லப் போகின்றார்
 முல்லைச் சிரிப்பென்றும் முலைகள்இரு செம்பென்றும்
 இல்லையிடை என்றோரும் இவள்அழகிக் கென்னசொல்வர்
 காந்தவிழி என்பர் கயல்மீன் வடிவென்பர்
 சுந்தல் புயல்என்பர் கோதையிவட் கென்ன சொல்வர்
 வில்லோ புருவங்கள் வேலோ இருவிழிகள்
 சொல்லோ அமுதமென்பர் தோகையைப்பார்த்தென்ன சொல்வர்
 சங்கோ கழுத்து முகம்தாமரையோ சந்திரனோ
 எங்கோ உவமைஎன் பார்இவள் எழிலுக்கென்ன சொல்வர்
 தங்கச் சிலையோ, தமிழ்வடிவோ என்றிவளின்
 அங்கத்தைச் சொன்னாலும் அஃதுவமை யாகாதே
 பவளஇதழ் திறந்தால் பாகுதிரும் என்றாலும்
 இவளின் குதலைமொழிக் கீடெதனைச் சொல்வதுவோ
 அழகுக்கழகு செய்தார் ஆயிழைமார் என்றலுத்த
 பழகுமொழிக் கம்பனும்இப் பாவையைப்பார்த் தென்னசொல்வான்

கண்ணென்ற பேராலே காளையரைக் கொல்வதற்குப்
பெண்ணென்று அந்தப் பிரமன் படைத்தானோ
மன்மதனை வென்றதி மற்றவரை வெல்வதற்கு
இந்நிலத்திற் காவேரி யாகப் பிறந்தாளோ
பண்ணார்ந்த சொல்லாலே பாரையெலாம் தோற்கடிக்கப்
பெண்ணாகக் காவேரி பிறப்பெடுத்து வந்தாளோ
ஆடவரைக் கொல்லவரும் அணங்குவடி வானாலும்
நீடுவிழிப் பார்வையிலே நிறைவு நடமாடிடுமே
வானுலகப் பெண்களெலாம் வந்திவளின் பக்கல்நின்றால்
ஏனினவர்கள் தான்பிறந்தார் என்றெண்ணத் தோன்றிடுமே
கண்ணகியும் மாதவியும் கற்புள்ள சீதையும்இப்
பெண்ணரசி யாகப் பிறப்பெடுத்து வந்தனரோ
எவ்வா றுவமித்து இவள்பெருமை சொன்னாலும்
ஒவ்வா உவமையவை இவளுக் கிவளினையே

பேராதனை தனிலே பேர்பெற்ற மருத்துவத்தை
ஆராய்ந்து கற்றுணர்ந்த ஆயிழையிக் காவேரி
அரசு துருப்புகளால் அடியுதையே பட்டவரைக்
கரிசனையாய்க் காப்பாற்றும் கடவுள் இந்தக்காவேரி
கைகால் இழந்தவர்க்கும் கண்கா திழந்தவர்க்கும்
உய்காலாய் நின்றுமிக உதவிடுவாள் காவேரி
பேரின வாதமெனும் பேய்பிடித்து நீதிகொன்று
ஓரின வாதமதை ஊன்றி விதைக்கின்றவர்தம்
குண்டாலும் ஷெல்லாலும் கொடியதுப் பாக்கியாலும்
துண்டான பேர்களுக்குத் துணைநிற்பாள் காவேரி
ஏழைபணக் காரனெனும் ஏற்றத்தாழ் வேதுமின்றி
நாளும் மகிழ்ச்சியுடன் நல்லபணி செய்திடுவாள்
ஊரார் உவந்திடவே ஒப்பிலாச் சேவைபல
சீராகச் செய்துவரும் செல்விகதை தாந்தொடர்வோம்

கல்லியும் காதலும்

வானளாவி உயர்ந்த மலைகள்
வளந்தரும் புகழ் வாய்ந்த நற்கண்டி
தேன ளாவும் மலர்வனம் சூழும்
தெய்வ கங்கை மகாவலி ஓடும்
மீன ளாவும் நதிக்கரை யெங்கும்
மின்னை யொத்த யுவதிகள் சேர்வர்
கான ளாவும் பறவை யினங்கள்
கானம் பாடிக் களித்து மகிழும்

பாம்பு போல நெளிந்தா லு ஓடும்
பந்தல் போல முகில்வானத் தூரும்
தூம்பு தோறும் குளிர்ந்த நீர்பாயும்
தோடை மாபலா காய்கனி ஈயும்
காம்பு தோறும் புதுமலர் சிந்தும்
கள்ளை யுண்டுபொன் வண்டுகள் பாடும்
கூம்பு போலப் பலமலை சூழும்
கோடி பல்வளம் சூழ்ந்திடும் கண்டி

குன்றின் மீதில் குறிஞ்சிக் குமரன்
கோயில் காணத் தவஞ்செய வேண்டும்
அன்று வானவர் துன்பம் துடைக்க
அசுர ரைவதம் செய்த முருகன்
இன்றுங் கூடப் பகைமை முடிக்க
எந்த நாளும் துணைசெய ஏந்தும்
வென்றி வேலோடு வீரம் ததும்ப
வீற்றி ருந்தருள் பூத்திடும் கண்டி

வையத் துள்ள மரங்களின் கூட்டம்
வண்ணம் மிக்க மலர்களின் ஈட்டம்
ஐயமில் லைஇவ் வாசிய நாட்டில்
அனைத்து மொன்றாய் இலங்கிடும் தோட்டம்
துய்ய மாவலி கங்கைக் கரையில்
தோன்றும் பேராதனைப் பூங்கா ஒன்றே
தைய லர்இளங் காளையர் நாளும்
தரிசிக் கின்ற தனிப்பெருஞ் சோலை

சோடி சோடியாய்க் காதலர் கூட்டம்
தோழ ரோடிளம் காளையர் கூட்டம்
பாடி பாடியாய் மங்கையர் கூட்டம்
பத்தி பத்தியாய் மாணவர் கூட்டம்
வேடிக்கை பார்க்கும் வெள்ளையர் கூட்டம்
வியந்து நின்றிடும் ஏனையோர் கூட்டம்
ஆடு பாலத்தில் ஏறிடும் கூட்டம்
அந்த வாறு சனநட மாட்டம்

கண்டி யின்மருங் காக விளங்கும்
கவினொ முகுநற் பேரா தனையில்
பெண்கள் ஆண்கள் பெரியவர் ஆனோர்
பேணிப் பத்துறைக் கல்வி பயிலும்
கண்ணை யொத்தவோர் பல்கலைக் கூடம்
கலைவ ளர்த்திடும் மாபெரும் பீடம்
எண்ணி லாத பெருமை யுடையது
இங்குதான் கல்வி காவேரி கற்றாள்.

மருத்து வத்துறை கூறும் நுணுக்கம்
மற்று முள்ள அறிவியல் நுட்பம்
கருத்து டன்பயில் கின்ற பொழுதே
கலைஇ லக்கிய மீதிலும் ஆர்வம்
விருப்ப முற்றவ ளாக விருந்தாள்
வியக்கும் வாறரும் சொற்பொழி வாற்றும்
சிறப்பு மிக்கவ ளாயும் திகழ்ந்தாள்
செயல்தி றனிலும் ஈடிணை யில்லாள்.

வேறு

கன்னி ஓதும் மருத்துவம் கற்கையில்
துன்ன ரும்வலி கொண்ட அருணைனும்
இன்ன லொன்றறி யாதவன் நேசிக்க
மின்ன லும்விருப் புற்று மகிழ்ந்தாள்.

மருத்து வக்கலை ஓதிடு மாண்பினன்
தரித்தி ரமறி யாத பொருளினன்
கருத்தொடு கல்வி கற்று முடிந்தபின்
விருப்பொ டுமணப் பேன்னை லானான்.

ஓது கின்ற மருத்துவக் கல்வியை
தீதி லாதிவர் கற்று முடித்தபின்
மாதும் காதல் மனத்தின னும்வந்து
மோதும் நோய்பிணி தீர்க்கமு னைந்தார்.

தூய காதல ரான இருவரும்
நேய மாகப் பழகிடு நாளினில்
தீய வன்செய லுற்றத னால்பிரிந்
தேய கன்றனர் வெவ்வே றிடமே.

ஆன போதிலும் காத லிருவரும்
ஊன மற்ற மனத்தவ ராகவே
தேனி லாவரும் என்ற நினைப்புடன்
வானி லாவினை எண்ணி யிருந்தார்.

பயணம் பாடியது

சங்கிலியன் என்கின்ற தமிழ்மன்னன் ஆட்சிசெய்த பொங்குபுகழ் பூத்த பொற்காலம் எம்மவர்கள் இங்கிருந்து தென்னிலங்கைக் கேற்ற கரத்தையிலே சங்கையுடன் சென்ற சரித்திரத்தை நாமறிவோம் பறங்கியர்கள் வந்ததுவும் பாதை அமைத்ததுவும் சிறந்த புகைவண்டி செப்பு வானூர்திகளும் விரையும்கார் பஸ்என்ன வேறுபல சாதனமும் நிறையத் தொடங்கியதும் நேரங் குறுகியதே.

சுதந்திரத்தின் பின்னரினத் துவேஷமெனுங் கொடிய மதங்கொண்ட யானைஈழ மண்ணிற் புறப்படவும் பொல்லாத வன்செயல்கள் பூகம்பமாய் வெடிக்க எல்லாம் தலைகீழாய் இந்நாடு சீரழியக் கொழும்புநகர் செல்வோரும் அங்கிருந்து மீள்வோரும் நாளும் படுத்துயரம் நாமுரைக்க லாகாதே.

பாதி யிரவினிலே படுக்கைதனை விட்டெழுந்து ஓதும் பயணப்பை ஒவ்வொன்றாய்த் தான்சுமந்து பேருந்து நிலையமுள்ள பெரிய வரிசையிலே சீராக நின்றுவண்டி சேர்ந்ததுவும் மந்தியென நேராகத் தாவியங்கு நிற்பவரை மோதியுள்ளே பாய்ந்தடித்துக் கொண்டு பலரை மிதித்திடித்து வாய்த்த இருக்கை வசதிசெய்து கொள்ளாக்கால் வவுனியா போம்வரையும் வெளவால்போல் தூங்கிக் கவலையுடன் பயணம் காண்பரது நிச்சயமே.

தனியார் வசவினிலே தக்கபணம் செலுத்தி இனிதாகச் செல்வோரும் இங்கே இருக்கின்றார் ஆனாலும் எல்லோரும் ஆனபய ணத்திழ்முன் காணா வனுபவங்கள் காண்ப ரவையுரைப்பேன்

வடபுலத்தே யிருந்து வவுனியா போம்பொழுது இடையில் வருகின்ற எமனும் தடுக்கிவிடும் வீதிகளின் லட்சணத்தை விளம்ப வியலாது ஒதுகின்ற பள்ளங்கள் ஒன்றிரண்டு இல்லையையா.

வானம் பொழிந்ததென்றால் வரம்பில்லா வெள்ளத்தால் ஆன வழிதோறும் ஆறுபல ஓடுமையா பள்ளமென்றும் மேடென்றும் பாழுங் குழிகளென்றும் கல்லென்றும் முள்ளென்றும் களிமண் சகதியென்றும் சொல்லமுடி யாத்துயரம் செய்கின்ற வீதியையா நல்லோர்க்குத் தீயசெய்வோர் நரகுலகில் இத்தகைய பொல்லா நெறிதனிலே போக்கப் படுவாராம் ஆட்டிக் குலுக்கி அங்கிங் கிழுத்தெமது மூட்டை முறித்து முதுகெலும்பை வில்லாக்கி இடுப்பை வலிக்கவைத்து எங்கும் விறைக்கவைத்துக் கொடுக்கும் துயரங்கள் கூற முடியாதையா செவ்வாய்க்கே மாந்தர்பலர் செல்லத் துணிகையிலே இவ்வாறு நாம்பயணம் இங்கே புரிகின்றாம்.

ஆனை யிறவினில் அதிகாரம் ஆட்சிசெயும் சேனை பலதிரண்டு திக்கெல்லாம் காட்சிதரும் வாக னத்தை விட்டிறங்கி வரிசையிலே செல்லென்பர் சாகும் கிழவரையும் தாய்மையுற்ற மாதரையும் வேகும் வெயிலானாலும் விடாதமழை பெய்தாலும் நோகும்படி நடத்தி நூறுவினா தான்கேட்பர் பாரமுள்ள பெட்டிகளைப் பஸ்ஸினிலே வைத்தாலும் “யாரங்கே தூக்கிவற்றை” என்றே அதட்டிநிற்பர் நேரங் கடத்திடுவர் நிற்கவைத்துச் சோதிப்பர் யாரு மெதிர்த் துரைத்தால் அடித்து நொருக்கிடுவர் அடையாள அட்டையின்றி ஆட்க ளிருந்துவிட்டரல் தடுத்து நிறுத்தி வைத்துத் தண்டனைகளுங் கொடுப்பர்.

வேறு

பையினைக் குடைந்துபார்ப்பர் பார்சலைப் பிரித்துப்பார்ப்பர்
கையினைத் தடவிப்பார்ப்பர் கழுத்தினை நெருடிப்பார்ப்பர்
பெட்டியைத் திறந்துபார்ப்பர் பேழையைக் குலுக்கிப் பார்ப்பர்
புட்டியைச் சரித்துப்பார்ப்பர் பொலித்தீனைக் கிழித்துப்பார்ப்பர்
மூட்டையைக் கொட்டிப்பார்ப்பர் முடிச்சினை அவிழ்த்துப்பார்ப்பர்
வேட்டியை உரிந்துபார்ப்பர் வேண்டுமேல் எதுவுஞ்செய்வர்

வேறு

பேரென்ன? ஊருமென்ன? பிறப்பிடம் வயதுமென்ன?
சீரென்ன? சிறப்புமென்ன? தெரிந்தவர் நாமமென்ன?
நீயென்ன தொழில்செய்கின்றாய்? நினக்கென்ன தெரியும் இங்கே
யாருன்னை அறிவர்? உந்தன் நண்பர்யார்? பகைவர் யாரோ?

என்றெலாம் வீசுகின்ற எறிகணை யாவற்றுக்கும்
குன்றாது நின்றுதக்க பதில்கூறத் தெரிந்தவர்கள்
வென்றார்தம் பயணம்; மற்றோர் வீதியினிடையில் வீணாய்
நின்றார்கள் என்றசெய்தி நெடுநாளாய்த் தொடருதையா.

ஆனையிறவு சென்றால் அடுத்துக் கிளிநொச்சி
ஊனமடைந் தோரையுமே ஓடிநட வென்றுசொலும்
மாங்குளம் வவுனியா மதவாச்சி றம்பாவே
ஓங்கி மரம்வளரு உயர்ந்தவில் பத்தோடு
புத்தளம் சிலாபமெனப் போகும் வழிகளெலாம்
நித்தமும் காவலர்கள் நிறுத்திவைத்துச் சோதிப்பர்
எத்தனை காலமையா இதுதொடரப் போகிறது
இன்னல் பலநாறு இடையிடையே வந்தாலும்
'என்ன பயம்நமக்கு' என்ற துணிவோடு
கண்ணன் கொழும்புநகர் காணப் புறப்பட்டான்
அண்ணலவன் சென்றவழி யழகையினிக் கூறிடுவேன்.

அண்ணலவன் சென்ற வழி

ஆசிய நாட்டினிலே அழகுமிகு தேசமெனப்
பேசிப் புகழ்வார்கள் போகும் வழிதோறும்

கௌபீனத் தோடுழவர் கலப்பை பிடித்துமுவர்
அவ்வாறு வேறுசிலர் அழகாய்ப் பரம்படிப்பர்
நூற்று நடுவார்கள் நன்றாய்க் களைகட்டிச்
சேற்று நிலமெல்லாம் செந்நெல் விளைப்பார்கள்
அருவிவெட்டி நிற்பார்கள் அவற்றை எடுத்துவந்து
கரிசனையாய் குட்டித்துக் களஞ்சியத்திற் சேர்ப்பார்கள்
மிளகாய் பழுத்திருக்கும் வெங்காயம் பூத்திருக்கும்
பழங்கள் கனிந்திருக்கும் பயறுதினை குரக்கன்
தானியங்க ளத்தனையும் தானாய் விளைந்திருக்கும்

குவளை மலர்ந்திருக்கும் கொடிமல்லி பூத்திருக்கும்
பவளவிதழ் றோசா பார்ப்போரைத் தானழைக்கும்
குமுதமலர் சிரிக்கும் கொன்றை யவிழ்ந்திருக்கும்
கமலம் பரந்திருக்கும் காயாம்பூ காட்சிதரும்
முல்லை முறுவலிக்கும் முருங்கை யிதழ்விரிக்கும்
அல்லி மலர்க்காடு ஆம்பலொடு தான்கலக்கும்
கொல்லைப்புற மெல்லாம் கொடிப்பூக்களாய் விளங்கும்
சாமந்தி செண்பகப்பூ சாதி மகிழும்பூ
நாமந் தெரியாத நல்லமலர் எத்தனையோ
வெள்ளைப்பூ மஞ்சட்டூ விதம்விதமாய் நீலப்பூ

உள்ளங் கவர்கின்ற ஊதாப்பூ அத்தனையும்
வாழைமா தோடையொடு வருக்கைப் பலாப்பழமும்
கூழன்சம்பு பப்பாளி குடம்போல மாதுணைகள்
எலுமிச்சை நாரத்தை இனியகொய் யாப்பழங்கள்
இலங்கும் கனிவகைகள் யாவும் நிறைந்திருந்து
போகு மிடமெல்லாம் புதுக்காட்சி தந்தாலும்
வேகு முளங்களிவை விரும்பி ரசித்திடுமா?

முத்துநீ ரோடையெல்லாம் மொய்குழலாச் நீச்சலிட்டுச்
சத்தமிட வான்கிளையில் தாவுகிற மந்தியினம்
பல்லினித்துப் பார்த்திருக்க; பாவையர்கள் நாணமுற்றுக்
கல்லை யெறிவார்போற் கையை உயர்த்திடவும்
கோமாளி மந்திகளோ குதித்தவர்தம் ஆடைகளை
“ஏமாளி நாமல்ல” என்றே எடுக்கவரும்

ஏரி சனைகளெல்லாம் எருமை படுத்திருக்கும்
சேரிக் குழந்தைகளும் சேற்றில்விளை யாடிநிற்கும்
காட்டெருமைக் கூட்டங்கள் கால்வாய் குளம்குட்டை
தோட்டம் துரவுஎன்று சொல்லுமிடந் தோறும்
படுத்துக் கிடப்பதுவும் பசியாற உண்பதுவும்
துடுக்குத் தனத்தோடு துள்ளி நிலங்கீறி
ஓடித் திரிவதுவும் ஓடை கலக்குசையில்
கூடித் திரிகின்ற கொழுத்தமீன் கூட்டமெலாம்
அஞ்சி நடுநடுங்கி ஆழக்குளம் பாயும்
குஞ்சத் தவளைகளும் குழப்பமுடன் ஆங்கோடும்
நத்தை அசைந்துவரும் நண்டு குடை பிடிக்கும்
முத்தீனும் சங்குகளும் முறுவல் புரிந்துநிற்கும்
தவளை குரல்கொடுக்கும் தாரா பவனிவரும்
கவலை யிலாதசிட்டு கதைகள் பலகூறும்
கொக்குகள் காத்திருக்கும் குருவிகளும் பார்த்திருக்கும்
பக்கமெலாம் கோட்டான் படைபோல் திரண்டிருக்கும்
காதற் கவுதாரி கழனிதொறும் தான்திரியும்.
பாதை தெரியாத பன்னாட்டுப் பட்சிகளும்
தேம்பி யுளம்வருந்திச் செய்தவறி யாதுநிற்கும்
சாம்பற் புறாக்கூட்டம் தன்னிச்சை யாய்த்திரியும்
உள்ளானும் ஓடிவரும் ஊர்க்குருவி தேடிவரும்
வல்லூறு வட்டமிடும் வான்கோழி கொக்கரிக்கும்
கோலக் குயில்பாடும் கொஞ்சிக் கிளிமகிழும்
நீலமயிற் கூட்டம் நெற்கதிரை யுண்டுவக்கும்.
மட்டிலாக் காட்சிபல வழிதோறு முண்டேனும்
பயணம் சுவைப்பதில்லை; பாரமாய்த் தோன்றுமையா

“எங்களது தேசமென எண்ணிச் சுதந்திரமாய்த்
தங்குதடை யில்லாமல் சற்றும் கவலையின்றிச்
செல்ல முடிவதில்லை; சிரழிந்த இந்நாடு
நல்லநிலை யடைந்து நாம்மகிழ்வ தெந்நாளோ?
புதியவிதி அமைத்தும் புத்துலக மொன்றமைத்தும்
எதிர்காலச் சந்ததிக்கு இனிக்கும் சுதந்திரத்தின்
கனியை வழங்கநல்ல காலமொன்று வாராதோ?
மனித சமுதாயம் மண்மீது மாட்சிபெற
அமைதிமுடி கொள்ளாதோ? அன்பு மலராதோ?
சுமைகள் இறங்காதோ? சுபீட்சம் பிறக்காதோ?
சாதிமத பேதமெலாம் தவிடுபொடி யாகாதோ?
மோதுமினச் சிக்கலெலாம் முடிவடைந்து போகாதோ?
எல்லோரும் ஓர்குலமாய் எல்லோரும் ஓர் இனமாய்
பல்லாண்டு வாழ்வொரு பாதை திறவாதோ?”
என்றெல்லாம் தன்னுள்ளம் எரிந்துமிகத் தத்தளிக்கக்
கண்ணெனும் காளை காவேரியின் தம்பி
அன்றொருநாள் மாநகர மான கொழும்புக்குச்
சென்று திரும்பிவரும் சேதி யுரைத்திடுவேன்.

கண்ணன்

கொழும்பி விருந்தொரு வாகனம் - கண்ணைக்
கொள்ளை யடிக்கும் எழிலுடன்
வழமை போலே புறப்பட்டது - பல
வர்த்தகர் கற்றவர் மற்றவர்
அழகு மிகும்இளங் கன்னியர் - என
யாவரும் யாழ்நகர் நோக்கியே
தொழுது பயணம் தொடங்கினர் - மழைத்
தூறலும் ஆரம்ப மானது.

அடுத்த கிழமை அரேபியா - செல்லும்
ஆயத்தம் யாவும் முடிந்ததால்
விடுத்தவோர் அம்பென மீண்டுமே - இனி
வேண்டுவ செய்திற் பாடொரு
படுத்த படுக்கையில் உள்ளதன் - தந்தை
பாதம் வணங்கி விடைபெற
எடுத்த முடிவுடன் கண்ணனும் - பஸ்ஸில்
ஏறிப் பயணம் தொடர்ந்தனன்.

காற்றென வாகனம் சென்றது - சில
காதம் கழிந்தபிற் பாடுமுன்
சாற்றிய வண்ணமே நின்றது - வந்த
சாரதி யோடு பயணிகள்
ஆற்றினர் கொண்ட பசியினை - பின்னர்
ஆனை மடுவும் கடந்தனர்
ஈற்றினில் புத்தளம் தாண்டியே - நடு
இரவினில் வில்பத் தடைந்தனர்.

வானத்திலே மின்னல் பூத்தது - இடி
வானைப் பிளந்து கர்ச்சித்தது
கானத் துடன்மழை பெய்தது - புயற்
காற்றும் சுழற்றி யடித்தது
மோனத் திருந்த மரமெலாம் - மிகு
மூர்க்கத் துடன்நட மாடின
பூனை யொன்று குறுக்கிட்டது - கரும்
பூதங்கள் போலிருள் சூழ்ந்தது

சாக்குருவி கத்த வானது - நரி
தன்குரல் விட்டுளை யிட்டது
காக்கையும் ஈனக் குரலிலே - எங்கோ
கத்திய வண்ண மிருந்தது
கூக்குர லிட்டது காட்டுநாய் - உடன்
கூடவே கூகை அலறிற்று
தீக்கன வொன்றினைக் கண்டுமே - கண்ணன்
திடுக்கிட் டெழுந்து திகைத்தனன்

வீதியை மீறியே வெள்ளமும் - அங்கே
வேகமாய்ப் பாய்ந்திட லானது
பாதி வழியினில் சக்கரம் - சென்ற
பாதையை விட்டு விலகியே
வாது புரிந்திட லானது - அதை
மழையில் நனைந்தவர் தள்ளிப்பின்
ஓதும் பயணம் தொடர்ந்தனர் - குளிர்
ஓன்றினால் மட்டும் நடுங்கினர்

வில்பத்தைத் தாண்டும் பொழுதிலே - வெகு
வேகமாய் வந்தஜீப் ஓன்றிலே
புல்லர்கள் கூட்டமாய் வந்தனர் - கையில்
பிடித்த துவக்குடன் நின்றனர்
“நில்லுங்கள் காசு நகையெங்கே - இதோ!
நீங்கள் அழிந்திடப் போகிறீர்
கொல்லுவோம் யாரும் மறைத்திடில்” - என்று
கூறினர்; யாவும் கொடுத்தனர்

“ஆண்களே கீழே இறங்குங்கள் - கையை
ஆகாயம் நோக்கி உயர்த்துங்கள்
நாங்களே இந்நாட்டு மன்னர்கள் - உம்மை
நாயினைப் போலவே கொல்லுவோம்
நீங்கள் நினைப்பது போலவே - இந்த
நிலத்தில் நடமாட லாகுமா?
வாங்கடா” என்றே உறுமினர் - காட்டு
வழியில் நிரையாய் நிறுத்தினர்,

பெண்கள் அலறித் துடித்தனர் - சிறு
பிள்ளைகளு மோல மிட்டனர்
கண்கள் கலங்கிய வண்ணமாய் - சிலர்
கைகட்டி வாய்பொத்தி நின்றனர்
புண்படு முள்ளத்த ராகவே - அப்
புலையரின் முன்னே யிருந்தவர்
என்படும் என்படும் எம்முயிர் - என
ஏங்கிய வண்ணம் நடுங்கினர்

புல்லர் சுடவும் தொடங்கினர் - அப்
போது வலிமைசேர் கண்ணனும்
வல்லமை யோடவர் துப்பாக்கி - ஒன்றை
வலிதிற் பிடுங்கியே சுட்டனன்
கொல்லப்பட்ட டாரிரு தீயர்கள் - மற்றக்
கொலைஞரோ காளையைத் தீர்த்தனர்
செல்வப் புதல்வன் மறைந்தனன் - அவன்
திரத்தால் நாட்டில் உயர்ந்தனன்

அபஸ்வரம்

இரத்தினம் வீட்டில் யாவரும் திரண்டனர்
மரண மடைந்த மைந்தன் செய்தியை
அறிந்த பெரியவர் ஆவி துடித்துப்
பொறிகள் கலங்கிப் போயே விட்டார்!
வன்செய் லொன்று வந்தத னாலே
தன்விரு மைந்தரை தலைவியைப் பொருளை
முன்னரே இழந்து மூனியாய் நின்றவர்
இன்னும் இழப்பதா இதுவென்ன பாவம்!
“கண்ணனை எந்தன் கண்மணி யொத்த
பொன்னினை இழந்து புவிமிசை வாழ்வதா?
ஊனாய் உயிராய் உணர்வாய் இருந்த
தேனே எந்தன் செல்வமே உன்னை
நானோ பிரிந்து நாட்களைக் கழிப்பேன்”
என்றெலாம் கூறி எரியிடைப் புழுவாய்த்
துடித்தார் பதைத்தார் துயரங் கொண்டார்
விடுத்தார் உயிரை வேறென்ன செய்வார்.

தனிமர மாகத் தந்தையை இழந்து
பணித்திடும் கண்ணுடன் பக்குவ நிலையில்
காவேரி நின்று கடமையைச் செய்தாள்
யாவரே அறிவார் ஆண்டவன் நியதியை
காவலன் பிழைத்தால் கதியிது தானோ?
நீவினை பழுத்தால் ஆவது மிதுவோ?

வேறு

நாட்கள் ஓடிக் கழியத் தொடங்கின
நங்கை யுமொரு வாறு தெளிந்தனள்
ஆட்க ளோடு கலந்து பழகிட
அத்துடன் தொழில் தன்னைப் புரிந்திட
வாட்ட மென்பது மெல்லப் பறந்தது
வாழ்க்கை யானது சற்றுப் புரிந்தது
பூட்டி லாதவோர் வங்கிப் பணம்என
பெண்மை யுள்ளது என்ப துணர்ந்தனள்.

“எனக்கு மோரெதிர் கால முளததை
ஏற்ற வண்ண மமைத்த லவசியம்
தனித்து வாழல் உறுதி யிலை” “யெனத்
தையல் எண்ணினன்; காதல் அருணனை
இனிக்கும் வாழ்வை அமைத்திட வேண்டினன்
“ஏனவசரம்” என்றவன், பின்னர்தன்
மனக்கி டக்கையைப் பெற்றோர்க் குரைத்தொரு
மாதத் துக்குள் மணப்பன்யான் என்றனன்.

இரண்டு வாரம் கழிந்த பின்னாலொரு
‘லான்சர்’ கார்இவள் வீட்டின்முன் நின்றது
திரண்டு ருண்டு கொழுத்த வடிவுடன்
சேயி ழைமார் இருவர் இறங்கினர்
வரண்ட பாலை வனமென நின்றஅவ்
வஞ்சி வீட்டை அடைந்தா ரிளைப்புடன்
மருண்ட தூயவள் வாவென் றழைத்தனள்
மங்கை மார்படி யேறி அமர்ந்தனர்.

அருணனைப் பெற்ற அம்மாவும் அக்காவும்
ஆங்கு வந்தவ ராவர்; அவர்மிகப்
பெருமை யோடுதாம் பெண்பார்க்க வந்ததைப்
பேச்சின் போது உரைத்துமே கொண்டனர்
“விரும்பும் தம்பி மனதைப்புண் ணாக்கியாம்
வேறிடம் சென்று பெண்கேட்க எண்ணிலோம்
பெரிய தொல்லையாய்ப் போச்சு ததனாலே
பேசாமல் உனைப் பார்த்திட வந்துள்ளோம்”.

வீடு வாசலை நோக்கினர் கூடத்துள்
வைத்திருந்த பொருட்களைப் பார்த்தனர்
மாடு கன்று முளதோவிங் கென்றனர்
மாடி வீட்டையும் பார்ப்பமே என்றனர்
தேடி வைத்த சொத்தேது முள்ளதோ
சேமிப் புக்கணக் கென்பது முள்ளதோ
ஈடுவைத்த பொருட்களும் உள்ளவோ
ஈடு நீங்கள் பிடிப்பது மில்லையோ?

“அழகு மிக்கவ ளாக விருக்கிறாய்
அடக்க மானவ ளாகவுங் காண்கிறாய்
பழகு தற்கும் இனியளாய்த் தோன்றுறாய்
படிப்பும் பட்டமும் கூடவே உள்ளன
ஒளிவி லாதுயாம் சொல்கிறோம் உந்தனை
உண்மை யிற்பிடித் துள்ளது; ஆயினும்
தெளிவுடன் ஒன்றுநீ சொல்ல வோண்டுமாம்
சீத னம்என யாது தருகுவாய்?”

புன்சி ரிப்புடன் காவேரி கூறுவாள்
“பூத்துக் காய்த்துக் கனிதந்த எம்குலம்
இந்நி லையினில் இன்றைக் கிருக்குது
என்ற போதிலும் வீடு வளவுடன்
ஒன்றி ரண்டு பொருள்பண்ட முள்ளன
ஊரி. லேசில காணியு முள்ளன
அன்பு மட்டும் நிறைய இருக்குது”
அடக்க மாக அவள்பதில் கூறினாள்.

திங்க ளைப்பழிக்கும் முகச் செல்விதன்
சீதனம் இவையென் றங்கு செப்பவும்
“எங்க ளின்தகு திக்கிது தங்கச்சி
எந்த மூலைக்கு?” எள்ளிந கைத்தனர்
“தங்கம் நூறு; பணம் பத்து லட்சம் நீ
தருகு வாயெனில் சம்மதம்; இல்லையேல்
உங்க ளுக்கொத்து வாறா இடத்தினில்
ஒருவ னைத்தேர்ந்து கட்டிக்கொள்” என்றனர்

சலன மின்றியக் காவேரி கூறுவாள்
 “தாயே நீங்கள் திருமணம் செய்வது
 பழுதி லாதநற் பெண்ணையோ அல்லது
 பார மானதோர் சீதன மூட்டையோ
 பலவுரைத் தென்ன உங்கள் மகன்எனைப்
 பற்று வேன்கரம் என்றனன்; ஆயினும்
 கலகம் செய்திட வில்லையான் எங்களின்
 காத லைமதித் தேற்றிடுவீர் என்றாள்”

“பருவம் என்னும் பரப்பினில் தோன்றிடும்
 பாசம் என்பது கானல்நீர் போன்றது
 உருவ மாகத் தெரிந்திட்ட போதிலும்
 உண்மை யில்அது உண்மையே அல்லவாம்
 திருமணம் செய்யும் போதிற் பெரியவர்
 சிந்த னைப்படி செய்வதே நல்லதாம்
 வருகி றோம்சொன்ன வாறு நடந்திடில்
 வரவேற் கத்தயா ராக விருக்கிறோம்”

பதிலைக் கூட எதிர்பார்த் திடாதவர்
 பக்கெனச் சென்று வாகனத் தேறினர்
 மதிப டைத்தநற் காவேரி யானவள்
 மாற்ற மொன்று முரையா திருந்தனர்
 “விதியெ னச்சொல்வி வாளா விருப்பது
 விவேக மல்லவாம்; ஆகையி னால்உடன்
 கதியெ னக்கென உள்ள அருணனைக்
 கண்டு கேட்பதே நல்ல”தென் றெண்ணினள்

அடுத்த நாள்காலை ஆவேச மாய்ச்சென்று
 அருண னைக்கண்டு கோவென் றமுதனள்
 “கொடுத்த வாக்கை மறந்திட லாகுமா?
 கோதை என்னைத் துறந்திட லாகுமா?
 விடுத்து நீ செல்லலி பாவமே யல்லவா!
 வேறெ வர்எனை ஏற்பர், முறையிதா?”
 கடுமை யான சினத்துடன் கேட்டனள்
 கவலை யோடருண் கூறத் தொடங்கினாள்

“கேட்ட வாறு நீ சீதனம் தந்திடில்
 கிஞ்சித் தேனும் தடையில்லை என்கிறார்
 போட்ட கோட்டினைத் தாண்டி யறிந்திலேன்
 பொல்லா தார்எந்தன் பெற்றோர், பிறந்தவர்;
 வீட்டினை விட்டு நான்வரு வேனெனில்
 வெட்டி யேகொலை செய்யினும் செய்குவர்
 நாட்டினில் எந்த மூலை முடுக்கிலும்
 நாமொ ளிப்பினும் தேடிப் புடைப்பரே”

“அன்புக் காவேரி உந்தனை ஏமாற்றும்
 அந்த எண்ணம் எனக்கில்லை; ஆயினும்
 என்தன் பெற்றோர் இருக்கும் வரையிலும்
 எங்கள் எண்ண மிங்கிடேறா துண்மையே!
 உன்னை யன்றியான் வேறொரு மங்கையை
 உள்ளத்தாலும் நினைக்கிலேன்; நானிதை
 யன்றி வேறெதும் இந்த நிலைமையில்
 அறைந்தி டவியலா”தென்று கூறினள்

ஆத்தி ரத்துடன் காவேரி கேட்டனள்
 “அருண னேயிதைக் கூறிட நீயும்தான்
 காத்தி ருந்தனை யோஇந்த நான்மட்டும்
 காதல் செய்யத் தொடங்கும் பொழுதிலுன்
 கோத்தி ரத்தின் குணம்தெரி யாதோ? நீ
 கூறும் பெற்றோர் மனந்தெரி யாதோ? எச்
 சாத்தி ரத்திலே பெண்களை ஏமாற்றச்
 சாற்று துநீயும் ஆண்மகனோ?” வென்றாள்

“காவேரி ஒன்றை நீயும் புரிகிலாய்
 காத லித்தது உண்மைதான்; ஆயினும்
 ஆவ லோடு வளர்த்தான் அன்னையை
 அலட்சி யம்செய்ய என்னால் முடியலை
 நீவி ரும்பிய பெண்ணை மணந்திடில்
 நிச்ச யம்மடி வேன்”, எனச் சொல்கிறாள்
 “சாவி லேஎந்தன் வாழ்வை அமைத்திடல்
 சரியா யோசித்து ஓர்பதில் கூறுவாய்”

“ஆண்கள் என்பவர் ஏமாற்றுப் பேர்களா?
அரிவை யர்கிறு போகப் பொருட்களா?
வீண்க னவுகள் கண்டது மிச்சமா?
வேத னைதுயர் என்பன எச்சமா?
மாண்பி லாதவர் வாழும் சமூகத்தில்
மங்கை யர்காதல் கானல்நீர் என்பதா?
நாலு னைப்பொரு ளாக நினைத்தனே
நாண மேயிலாய்” காவேரி கர்ச்சித்தாள்!

துன்ப இரவு

காவேரி இல்லம் கடிதினிற் சென்று
கோவெனக் கதறிக் குமுறிட லானாள்
ஆயிரம் தேள்கள் அவள்தலைக் குள்ளே
மேய்வதைப் போன்ற வேதனை யுற்றாள்
நஞ்சினை யூட்டிய வெஞ்சரம் பாயத்
துஞ்சிடும் மான்போல் துயர மடைந்தாள்
செங்கதிர்ச் செல்வன் தீயுமிழ்கின்ற
பங்குனி மாதப் பாழ்மணல் மீது
வருந்தும் புழுப்போல் வாடிட லானாள்
மருந்துக் கேலும் மழைபொழி யாது
வற்றிய குளத்தில் வாழத் துடிக்கும்
அற்ப மீன்போல் ஆவி பதைத்தாள்
அக்கினிக் காற்றில் அகப்பட்ட கொடிபோல்
துக்கமே லீட்டால் துவண்டு விழுந்தாள்
குளிர்நில வொத்த கோதை வதனமும்
தளிரினை னெல்லும் தங்க மேனியும்
ஒளியிழந் தனவாய் உருவம் காட்ட
விழிசொரி நீரில் தலையணை தோய
விதியிது! விதியிது!! வெனவிதழ் துடிக்க
கதியெது மின்றிக் கவலையி லாழ்ந்தாள்.

காவேரி யுற்ற கடுந்துயர் கண்டு
தேவரு முள்ளம் திகைத்தன ரெனலாம்
ஒளிமய மான உலகமா தேவி
விழிபுதைத் ததனால் வெளியிரு ளாச்சு
புள்ளினம் யாவும் போய்மரக் கிளைகளில்
மெள்ள வொதுங்கித் துயில்கொள லாயின
தவளைகள் எங்கோ சங்கீதம் பாட
கவலையி லாப்பசுக் கன்றுகள் தூங்க
பசுக்கள் 'அம்மா' வென அடிக்கடி கதற
திசையெலாம் மயான அமைதி கிழித்துச்
ஷெல்களி னோசை திடுக்கிட வைக்க
பல்லிகள் இடைக்கிடை பல்லவி பாட
கூகைள் அந்தக் கும்மிருட் டினிலே
சோக மிசைக்க தோகையின் அச்சம்
இருமடங் காக என்செய வென்று
வருவன எண்ணி வருந்திட லானாள்.
அணுவள வேனும் அமைதி யில்லாத
வனிதையும் சொந்த வாழ்வினை எண்ணி
துடித்தாள் பதைத்தாள் துவண்டாள் வெகுண்டாள்
பணத்திமி ராலே பாசத்தைக் கொன்ற
பிணத்தினை யொத்தார் பொய்ம்மை கடிந்தாள்
சீதன மொன்றே தெய்வமாய் எண்ணும்
சாதியை நொந்து சபித்துக் கொண்டாள்
தந்தையை நினைத்தாள் தம்பியை நினைத்தாள்
முந்தி மறைந்த மூவரை நினைத்தாள்
இன்று தானுறும் இன்னலை நினைத்தாள்
அன்பினைக் கொல்லும் அரக்கரை நினைத்தாள்
அரசியல் பிழைத்த அக்கிர மத்தால்
தரும மழிந்த தன்மையை நினைத்தாள்.
இப்படி யெல்லாம் எண்ணிய வானு
குப்புறப் படுத்துக் குமுறிட லானாள்
தப்பெது மறியாத் தனிப்பெருஞ் செல்வி
ஓப்பிலாக் காவேரி எனுமுயர் குணத்தாள்.

வேறு

சக்தியின் வடிவே தையல ரென்பர்
தாய்க்குல மொன்றே தவக்கொழுந் தென்பர்
பக்தி செலுத்திப் பரம்பொரு ளாகப்
பணிந்திடில் முத்தி பலித்திடு மென்பர்.

கண்கண்ட தெய்வம் பெண்களே என்பர்
கருணையின் வடிவம் இவர்களே என்பர்
விண்கொண்ட புகழுக் குரியவ ரென்பர்
விதியினை மாற்றும் மதியின ரென்பர்.

ஆண்டவன் படைப்பின் அற்புத மென்பர்
அமரரும் போற்றும் பொற்பத மென்பர்
வேண்டிய ஈயும் கற்பக மென்பர்
விலைமதிப் பில்லா விண்ணமு தென்பர்.

“பெண்களாய் இந்த மண்ணில் பிறக்கப்
பெருந்தவம் புரிய வேண்டுமாம்” என்பர்
“கண்களாம் இந்தக் காரிகை மார்கள்”
கதையளக் கின்றார் மேடையிற் பலபேர்.

வேறு

எத்தனை பொய்கள் எத்தனை புளுகு
எத்தனை காலமிவ ருரைக் கின்றார்
பித்தர்கள் பின்னர் சீதனம் கேட்பர்
பெண்ணிலை வாதம் மேடையில் சொல்வர்.

பைந்தமிழ் மாதர் பாரினில் இன்று
படுந்துயர் ஒன்றா ஆயிர மையா
செந்தமிழ்ச் சாதி திருந்துவ தென்றோ?
சீதனக் கொடுமை தீருவ தென்றோ?

வேலியே பயிர் மேயலாகுமா?

அரும ருந்தினை யொத்தவள் துன்பத்தை
அதிக மாக்கிய அந்த இரவினைத்
துரித மாக விரட்டி யடித்திடச்
சூரி யன்கதிர் வீசி யெழுந்தனன்
வருத்த முற்றவ ளான பொழுதிலும்
வைய கத்தியல் பெண்ப துணைந்தவள்
மருத்து வப்பணி யாற்று முளத்துடன்
மனையி னின்றும் புறப்பட்டுச் சென்றனள்.

வான மெங்கும் ஹைலிகள் பறந்தன
வைய மெங்குஞ்சன் னங்கள் சிதறின
ஈன மான பயங்கரப் பொம்மர்கள்
இலங்கையின் பழம் 'அவ்ரோ' விமானங்கள்
சீன நாட்டுச் சகடை அனைத்துமே
சேர்ந்து குண்டு பொழிந்திடு வேளையில்
போன தோஷயிர் என்றெல்லா மக்களும்
போய்ப்ப துங்கு குழிக்குள் ஒதுங்கினர்

வட்ட மிட்ட ஹைலிகள் ரவைகளை
வான மீதி விருந்து சொரிந்தன
திட்ட மிட்டுப் பொதுமக்கள் மீதினில்
ஷெல்ல டித்திடு மோசை ஒலித்தது
அட்ட மத்துச் சனியின் வடிவிலே
ஆகா யத்தில் விமானங்கள் குண்டினைக்
கொட்டித் தீர்த்தன கோடை யிட்யெனக்
குலை நடுங்கிட ஓசை எழுந்தது.

வானே லாம்புகை மண்டல மானது
மண்ணே லாந்திய நாற்ற மெழுந்தது
கானே லாம்பிண மாகச் சரிந்தது
காற்றே லாம்நிண வாடை யடித்தது
ஊனே லாம்உணர் வின்றி விறைத்தது
ஓசை குன்றியுள் நாடி படுத்தது
ஈன ரின்செய லாலிங் கிதுவரை
ஏகப் பட்ட வுயிர்கள் மடிந்தன.

மாலை நேரம் கடமை முடிந்ததும்
மங்கை யும்மனை நோக்கி நடந்தனள்
சாலை யாவும் கடந்தவள் ஆங்கொரு
சந்தில் நின்றுதன் வீட்டினைப் பார்த்தனள்
வேலவா! எந்தன் வீடெங்கே? என்றனள்
வீழ்ந்து மண்ணிற் கிடப்பதைக் கண்டனள்!
நானிவர்க் கென்ன குற்றமி ழைத்தனோ?
ஞால மேயிது நீதி நியாயமோ?

வேறு

தேகம் எங்குமே நடுந டுங்கிட
திக்கு யாவுமே சுழல் லுற்றன
சோகம் மீறவே துடிது டித்தனள்
துர்க்கை காளி யோவென வெழுந்தனள்
காகம் கூடவே கூட்டில் உள்ளது
காவேரிக் கொரு வீடு இல்லையா?
நாகம் போலவே சீறி நின்றனள்
'நாய்களா? தமிழ்ச் சாதி' என்றனள்.

கண்க ளும்கனல் சிந்தி நின்றன
கால்கள் கைகளோ துடிது டித்தன
மண்ணே லாந்துகள் பறந்தி டத்துயர்
மண்ட வேயிவள் திரும்பி ஒடினாள்
எண்ணி லாதபல் துன்பம் கண்டவள்
எரிகுண் டாகவே பாய்ந்து செல்கிறாள்
விண்விண் ணென்றுமே ஷெல்ப றந்தன
வீழ்ந்தொ லித்தன இவள்ந டக்கிறாள்.

உயிரி ழந்தவர் பலர்கி டக்கிறார்
 உதிர ஆற்றிலே சிலர்து டிக்கிறார்
 மயிரி ழைதனில் உயிர் பி ழைத்தவர்
 மரண ஓலத்தை எழுப்பி நிற்கிறார்
 வயிரம் மிக்கவோர் உளத்த ளாகவே
 வனிதை யாவையும் உற்று நோக்கினாள்
 “பயிரை வேலியே மேயும் போதினில்
 பயிருக் கென்னடா முள்ளு வேலிதான்”.

“முள்ளு வேலியே உன்னை வெட்டுவோம்
 முளைத்தெ ழும்பயிர் நாங்கள் வெல்லுவோம்
 கிள்ளி டுஞ்சிறு கீரை யல்லவாம்
 கிளைத்தெ ழும்விழு ஆன்றும் ஆல்கள்யாம்
 கள்ள வுள்ளமே கொண்ட பேய்களே
 கருணை யற்றதீ வஞ்ச மாந்தரே
 தள்ள ருந்துயர் தந்த போதிலும்
 தரணி மீதினில் வாகை குடும்வோம்”.

இந்த வாரொரு சூளு ரைத்தனள்
 இதய மீதினில் சபுத மேற்றனள்
 தந்தை தாயொடு சோத ரங்களைத்
 தானி ழந்தவ ளான போதிலும்
 சொந்த மாணநெஞ் சுறுதி கொண்டவள்
 தொடங்கி னள்புதுப் பயண மொன்றினை
 செந்த மிழக்குலம் சீர்த்தி பெற்றிடச்
 சேவை செய்திடும் பணிதொ டர்ந்தனள்.

எழுந்தனள் காவேரி

இந்துமா கடலின் எழிலுறு முத்தாய்
 விந்தைகள் புரியும் வியத்தகு நாடாய்
 மேனாட் டவரே மெச்சிய தீவாய்
 தேனா றோடும் செழிப்புறு நிலமாய்
 கல்விச் சிறப்பும் கலையின் சிறப்பும்
 எல்லாச் சிறப்பும் இலங்குநற் பதியாய்
 விளங்கிய ஈழம் வீழ்ந்தது மேனோ?
 களங்க மடைந்த காரண மேதோ?
 மொழிவெறி யாலும் மதவெறி யாலும்
 மொழிந்திடும் தீய இனவெறி யாலும்
 சாற்றிடுஞ் சாதிச் சண்டைக ளாலும்
 தூற்றிடு பீரதேசத் தொல்லைக ளாலும்
 பணத்திமி ராலும் பதவிக ளாலும்
 குணத்தினை யிழந்த கொள்கைக ளாலும்
 அரசியல் லாபம் அதுவே இலக்காய்க்
 கருதியிந் நாள்வரை கருமம் புரிந்த
 சுயநலக் கும்பலின் சூழ்ச்சியி னாலும்
 சூழ்ந்தது துன்பம் வீழ்ந்தது பெருமை
 பயமும் பீதியும் படுகொலை கொள்ளை
 தீருவ தென்றோ? தீருவ தென்றோ?
 அன்பு வழியில் அஹிம்சை நெறியில்
 இன்பம் யாவும் எய்துவ தென்றோ?
 நாளுமீவ் வாறு நாட்டினில் மக்கள்
 அழுது புலம்பி அவலப் படுகையில்
 எழுந்தனள் காவேரி ஒருமுடி வுடனே

சத்தியத் தென்றல் தரும தேவதை
உத்தமி பண்பில் ஊறிய மங்கை
பத்தரை மாற்றுப் பசும்பொற் பாவை
முத்திரை பதித்த வித்தகி; தொண்டால்
மக்களை வென்ற மாசிலாச் சேவகி
முக்கனி யொத்த மொழியினள், நாட்டுப்
பற்றினள் தூய பைந்தமிழ் காதலி
மற்றவர் போல மண்ணைவிட் டோடி
மேனா டொன்றில் வேலைவாய்ப் பெய்திப்
போனாள் என்னும் புன்மை தவிர்த்த
பொற்பினள்; போற்றும் பொறுமையு முடையள்
நற்குணக் குன்று கற்பின் செல்வி
மங்கையர் துயரை மாற்றிட நினைத்தும்,
பொங்கர வம்போற் பூவையர் வாழ்வை
அழித்திடும் சீதன அரக்கனைக் கொன்று
விழிப்பினை யூட்ட விரும்பியும், பெண்கள்
துணிவுடன் எந்தத் துயரமு மின்றிக்
கணிப்புடன் வாழக் கைகொடுத்த துவவும்
பற்பல துறையிலும் பாவையர் சிறந்து
விற்பன ராக விளங்க வைக்கவும்
மக்களுக் கெல்லாம் மாசிலாத் தொண்டு
ஒக்கவே செய்து உயர்ந்தவ ராக்கவும்
திட்டங் கள்பல தீட்டிட லானாள்
நுட்பங் கள்பல கண்ட காவேரி

கணவனை யிழந்து கைம்மை யுற்றோரும்
தனயரை யிழந்து தனித்து நிற்போரும்
தந்தையை யிழந்து தவித்திடு வோரும்
அன்னையை இழந்து அலமரு வோரும்
சோதரர் சாகத் துடித்திடு வோரும்
காதலர் மாழக் கதறிடு வோரும்
அங்க மிழந்து பங்க முற்றோரும்
தங்கு மில்லங்கள் தானிழந் தோரும்
இளமையில் வறுமை எய்தி நிற்போரும்
வளம்பெற வேற்ற வழிபல வகுத்தாள்
அரிவையர் நலன்புரிக் கழகமொன் றமைத்துச்
சரித்திரம் படைத்தாள் தையல் காவேரி
நாட்டிலே யுள்ள நன்மனம் கொண்டோர்
காட்டிய ஆர்வமும் கர்னனை யொத்த
வள்ளல்கள் வாரி வழங்கிய நிதியும்

மெல்லிய லாளின் விடாத முயற்சியும்
கழகம் வளரக் காரண மாயின;
அரிவையர் கழகம் ஆல்போல் தழைத்துப்
பெரிய நிறுவனம் எனும்பெயர் பூண்டு
உலக மனைத்தும் உன்னிப்பாய் நோக்கும்
நிலையினைப் பெற்று நிமிர்ந்திட லாச்சு

கோதையும் தொண்டால் கோபுரம் போலப்
பூதலத் தோங்கிப் புகழ்பெற லானாள்
உலகநா டெல்லாம் ஓடி ஓடிப்
பலரையும் கண்டெம் பரிதாப நிலையை
விளக்கியும் பற்பல மேடைக ளேறிக்
கலக்க மிலாது கருத்துரை வழங்கியும்
ஆதர வனைத்தும் அன்பாய்த் திரட்டிக்
காதலாய்த் தூய கழகம் வளர்த்தாள்

மேற்குல கத்து மெல்லிய லாரும்
ஆற்றல் மிகுந்த அரிவையின் தொண்டைப்
போற்றிப் புகழ்ந்து இவள்வழி சென்று
சாற்றும் பணிகள் தாம்செய லானார்
புவியினில் உள்ள புரவலர் பலரும்
இவளின் பணியால் ஈர்க்கப் பட்டுப்
பொன்னும் பொருளும் பூரணா தரவும்
இன்னும் பலவும் இனிதாய் வழங்கிக்
கழகம் ஓங்க வழிவகுத் தார்கள்
உலகம் வாழ்த்த இவள்உயர்ந் தனளே.

தூய தொண்டினள்

காதலொடு காரிகையர் வாழ்வுயர நின்றாள்
கதியற்ற பெண்கள்பலர் கரைசேர வைத்தாள்
சாதிமத பேதமிலாச் சமுதாயம் கண்டாள்
தையலர் சமத்துவமாய் வாழவழி செய்தாள்

“சீதனங்கள் கேட்பவரையாம் மணக்கோம் என்று
சேயிழைமார் யாவருமோர் சபதமெடுப் பாரேல்
பூதலத்தில் இக்கொடுமை தீராதோ? இன்றே
புறப்படுவீர் புத்துலகம் சமைத்திட நாம்” என்றாள்.

“சுயமாகத் தொழில் செய்து வாழாத வரையும்
தோகைமார் பிறர்மீது தங்குத வியல்பே
பயமின்றிப் பெண்களிந் நாட்டினிலே வாழ
பல்தொழிலும் சுற்றிடுதல் அவசியமாம்” என்றாள்

பட்டிதொட்டி யெங்கனுமே மாதரணி சேர்த்தாள்
பலமுள்ள இயக்கமாய்ப் பணிபுரிய வைத்தாள்
திட்டமுடன் எம்மினத்தின் தீமைக ளகற்றும்
செல்வியிவள் ஆண்களையும் அறைகூவி யழைத்தாள்

வேறு

பாழுமினச் சிக்கல் பயங்கரமாய்த் தோன்றியதால்
நாளுமுயிர் இழந்த நல்லோர்கள் எத்தனைபேர்
நாழுமுயிர் இழந்த நல்லோர் பிரிவாலே
சூழும் துயர்கொண்டு துடிப்பவர்கள் எத்தனைபேர்

கூடிக் குலவிக் குதூகலமாய் வாழ்ந்தவர்கள்
பேடிகளால் ஓர்நொடிக்குள் பிணமானார் கேளீரோ
பேடிகளால் ஓர்நொடிக்குள் பிணமாய் மறைந்தாலும்
நாடிவரும் விடுதலையின் நற்றூணாய் ஆனாரே

பிஞ்சுக் குழந்தைகளைப் பெரியவரைத் தாய்மாரை
வஞ்சகமாய்க் கொன்றவரை வையம் மறந்திடுமோ
வஞ்சகமாய்க் கொன்றவரை வையம் மறந்தாலும்
தஞ்சமனிக் கின்றசிவன் சற்றும் மறவானே

மாடிமனை யிடித்தும் மண்குடிசை தானெரித்தும்
கேடுவினை வித்தவரைக் கீழோரும் ஏற்காரே
கேடுவினை வித்தவரைக் கீழோரே ஏற்றாலும்
ஆடும் பரமசிவன் அக்கினிக்குள் தள்ளானோ

துப்பாக்கிக் குண்டாலும் ஷெல்லாலும் பொமராலும்
எப்போதும் ஆட்சிசெய ஈனர் நினைத்தாரே
எப்போதும் ஆட்சிசெய ஈனர் நினைத்தாரேல்
தப்பாதிடி அவர்தம் தலைமேலே வீழாதோ.

மான முடன் வாழ்ந்தளமை மண்மீதுழல வைத்த
ஈனர்களை இவ்வுலகம் ஏனென்றுங் கேட்காதே
ஈனர்களை இவ்வுலகம் ஏனென்று கேட்டாலும்
வானவர்கள் தீயவரை வாட்டா திருப்பாரோ?

அங்குமிங்கு மேடியோடி அல்ல லடைந்ததனைச்
சங்கைமிகு தமிழன் சற்றும் மறப்பானோ?
சங்கைமிகு தமிழன் சற்றும் மறந்தாலும்
பொங்குமர வணிந்தான் பொறுத்து மிருப்பானோ?

உண்ண உணவுமின்றிக் உறங்க இடமுமின்றிக்
கண்ணுந் துயிலாமல் கஷ்ட மடைந்தோமே
கண்ணுந் துயிலாமல் கஷ்ட மடைந்தாலும்
மண்ணில் எம்லட்சியமோ மாயாது மாயாதே

அங்க மிழந்தாலும் ஆஸ்திபறி போனாலும்
பங்க மடைந்தாலும் பலவீனம் கொள்ளோமே
பங்க மடைந்தாலும் பலவீன முற்றாலும்
எங்கள் கௌரவத்தை யாமிழக்க மாட்டோமே.

வேறு

தூய தொண்டினள் தன்னல மற்றவள்
சோர்வி லாதவள் எங்கும் பயன்தர
ஆய பெண்கள் கழகக் கிளைகளை
ஆர்வத் தோடுல கெங்கும் அமைந்தனள்
தாயை யொத்தவ ளாகி மகளிர்தம்
சஞ்ச லங்களை கின்ற பணியுடன்
தேயம் போற்றிட மாதர் நிலைமையை
சேர்த்து யர்த்தினள் வாழிய காவேரி.

என்க டன்பணி செய்து கிடப்பதே
என்ற தன்னல மற்ற வுளத்துடன்
பொன்ம னத்தினள் தொண்டு புரிகையில்
பூத லத்தவர் கண்டு வியந்தனர்
அன்னை மேரி திரேசாவை யொத்தவள்
ஆன்பிலே யேசு நாதரைப் போன்றவள்
கன்னி யின்பணி மேலுந் தொடர்ந்திடக்
கவுர வம்பல செய்து மகிழ்ந்தனர்

சுருதி பேதம்

அருணனைப் பெற்ற அன்னையும் மூத்த
அக்காவும் பற்பல நாளாய்த்
திருமணம் செய்து வைத்திடும் நோக்கில்
தேடினர் பெண்களை; ஆனால்
ஒருவரும் அவர்கள் உள்ளத்தி னாசைக்
கொத்தவ ராகவே யில்லை
வருத்தமே யுற்ற வாரிவர் சொன்ன
வார்த்தைகள் கேட்டிடு வோமே.

“தம்பியின் அழகுக் கேற்றவளான
தையலைக் கண்டிலோம் எங்கும்
அம்புவி போற்றும் தகுதியில் உள்ள
அரிவையர் யாருமே யில்லை
எம்மவர் போன்ற பணக்காரர் பெற்ற
ஏந்திழை மார்களோ கல்வி
இம்மியும் இல்லார் அழகுமே யில்லார்
இருப்பவ ரோநடை கல்லார்”

“பணம் வேண்டும் தூய பண்புமே வேண்டும்
படிப்போடு பதவியும் வேண்டும்
குணம் வேண்டும்; ஏற்ற குலம்வேண்டும் கற்பில்
குறைவிலா தவளாக வேண்டும்
மணம் வேண்டும்தம்பிக் கழகான பெண்ணே
வரவேண்டும் என்றெலாம் வேண்டிக்
கண்மோய் விலாது அலைந்ததே யன்றிக்
கண்டதோர் மிச்சமே யில்லை”

“ஆதலால் அம்மா! அவன்காத லித்த
அரிவை காவேரியை மீண்டும்
தீதறச் சென்று திருமணம் பேசிச்
செய்குவம்; அன்னவள் இன்று
ஓதிடு புகழின் உச்சியில் உள்ளாள்
ஒருவரும் அவளுக்கீ டில்லை
சாதியில் குலத்தில் பணத்தினில் கூட
தையல்தான் பொருத்தமாய் உள்ளாள்”

அருணனை அழைத்தார் அன்புடன் சொல்வார்
“ஐயநீ காதலித் துவந்த
பெருமை சேர்பெண்ணை மணப்பதை யிட்டுப்
பெரியவ ராகிய நாங்கள்
ஒரு பிழை சொல்லோம்; மகிழ்வுடன் நீயும்
உத்தமி தன்னையே கண்டு
திருமண ஒழுங்கைச் செய்தெமக் கறிவி
சிறப்புற நடத்திவைப் போமே.”

மூத்தவள் சொன்ன வார்த்தைகள் காதில்
முனைப்புடன் நஞ்செனச் செல்ல
ஆத்திரத்தோடு அருணனும் பொங்கி
அறைகுவன்; “கூடவே பிறந்து
கோத்திரம் சாதி குலம் பணம் என்று
கூறி யென்வாழ்வினைக் கொன்ற
சாத்தனே! அவளின் பெயரினைக் கூறும்
தகுதியும் உந்தனுக் குண்டோ”

“கடவுளே யின்று கருணை கொண்டிந்தக்
காவேரி வடிவினில் வந்தார்
இடர்பல வெய்தி யின்ன லுற்றோர்க்கு
இவள்சர ணாகதி யானாள்
படமெடுத்த தாடும் கொடுஞ்செயல் களினால்
பாதிக்கப் பட்டவர்க் கெல்லாம்
திடமுடன் சேவை யாற்றிடு மிந்தச்
செல்வியே தெய்வமு மாவாள்.”

வேறு

“கண்ணிழந் தார்க்குக் கண்ணுமே யாவாள்
காலிழந் தார்க்குக் காலுமே யாவாள்
மண்ணிழந் தார்க்கோ ரிருப்பிட மாவாள்
மனையிழந் தார்க்கோ ருறைவிட மாவாள்
பண்பிழந் தார்க்கோர் வழிகாட்டி யாவாள்
பலமிழந் தார்க்கோர் தைரிய மாவாள்
எண்ணரும் தொண்டு புரிந்திடு மிவளே
இக்கலி காலத் துதித்த பெண்தெய்வம்.”

“தலைவனை யிழந்த விதவைகள் வாழத்
தநயனை யிழந்த அன்னையர் வாழ
நிலையிழந் தோர்கள் நிம்மதி காண
நிறையிழந் தோர்கள் அறவழி பேண
அலைகடல் துரும்பாய் அலைந்திடு வோர்கள்
அமைதியாய் வாழ துணைபுரி வோர்கள்
இலைஇவள் போல; இவளொரு தெய்வம்;
இதையுண ராநீர் எதையுணர் வீர்கள்?

“காவேரி தன்னை மனைவியாய் எண்ணில்
கடவுளும் பொறுக்கார்; கைகூப்பி நின்று
நாவாரப் போற்றி வணங்குதல் வேண்டும்
நானிலம் வாழ்வதிந் நங்கையி னாலே
சாவினால் அழிவோர் உம்மை யொத்தார்கள்
சாவையும் வெல்வோர் காவேரி போன்றோர்”
ஆவேச மாயருண் கர்ச்சிக்க லானான்
அசையாத சிலைபோல் இருபேரு மானார்.

வேறு

அருணன் உரைத்ததைக் கேட்டதும் - தாயும்
அக்காவும் சிந்தனை செய்தனர் - “இவள்
பெருமையைப் பற்றிப் பிதற்றுகிறாள் - ஏதோ
பேசரும் தெய்வமென் றோதுறான் - இந்த
எருமையைப் பெற்றமே பிள்ளையாய் - இவன்
எங்களுக்கே புத்தி சொல்கிறான் - ஒரு
கருமம் புரிய அறிகிலான் - ஆனால்
காதல் புரிய அறிந்துளான்”

“எங்கள் குலத்தின் பெருமையை - உள்ள
ஏழ்கடல் வைய மறியுமே - செல்வம்
பொங்கும் குடும்பந் தனில்வந்த - இவன்
பேசிடும் வார்த்தைக ளாஇவை - அந்த
மங்கை திருமணம் என்றதும் - மிக
மட்டிலா இன்ப மடைகுவள் - இந்தச்
சங்கதி ஒன்று மறிந்திடா - எங்கள்
தம்பியை என்னென்று சொல்வது”

“இக்கணம் நாங்கள் இருவரும் - அந்த
ஏந்திழை யானை அடைகுவோம் - பல
பக்கத் திருந்தும் நெருக்கிறார் - எங்கள்
பையனைக் கேட்டெனக் கூறிப் - பின்
தக்க வரிசை யிலையேனும் - உனைத்
தான்ம ணப்பேன் எனநிற்கிறான் - இந்தச்
சிக்கலைத் தீர்த்திட எண்ணியே - உனைத்
தேடிவந் தோமெனச் செப்புவோம்”

“தன்னந் தனிமர மாகவே - இந்தத்
தையலும் உள்ளனன் ஆயினும் - ஒரு
பென்னம் பெரிய புகழுடன் - இவன்
பெண்ணர சாகத் திகழ்கிறான் - தூய
வன்னக் கிளிமொழி யாளையாம் - தம்பி
வாழ்க்கைத் துணையென ஆக்கினால் - இவன்
மன்னவ னாக விளங்குவான் - எங்கள்
வம்சமும் மாபுகழ் எய்துமே.

தாயும் மகளும் ஓர்காலையில் - இந்தத்
தையலைக் காண விரும்பியே - மிகத்
தூய பட்டாடை புனைந்தனர் - வைரத்
தோடுமுகக் குத்தியும் பூண்டனர் - தங்கத்
தாயித்து அட்டியல் மார்வடம் - காப்புச்
சங்கிலி என்பன மாட்டினர் - தங்கள்
காயத்தைத் தூக்கிய வாறுமே - பெருங்
காரினில் ஏறி அமர்ந்தனர்.

பிஞ்சுக் குழந்தை யுளத்தினைக் - கொண்ட
பெண்கொடி யானை அடைந்ததும் - தங்கள்
நெஞ்சக் கருத்தினைச் சொல்லினர் - எங்கள்
நீண்டதோ ராசையீ தென்றனர் - ஒரு
வஞ்ச மிலாத காவேரியும் - இந்த
வாறிவர் சொன்னதைக் கேட்டதும் - “அம்மா
பஞ்சமா பெண்கள் இந்நாட்டிலே - உங்கள்
பையனுக்” கென்று சிரித்தனர்

“ஆயிரம் பெண்கள் இம்மண்ணிலே - எங்கள்
அருணை அடையத் துடிக்கிறார் - அடி
சேயிழை யேயுன் நினைவினால் - இவன்
செத்து மடிந்திடப் போகிறான் - அந்தத்
தூயவன் காதலை யேற்றுமே - நீயும்
துன்பம் துடைத்திட வேண்டுறோம்” - எனத்
தீயவர் கூறிய வார்த்தைகள் - அவள்
செவி யில்நா ராசமாய்ப் பாய்ந்ததே.

“சாகும் உன் தம்பியைக் காத்திடும் - ஒரு
சஞ்சிவி யல்லநான் தாயரே - இங்கே
வேகு முளத்துடன் வாழ்ந்திடும் - கதி
வேறிலா மக்களை வாழ்விக்கும் - பல
ஆகும் பணிகளைச் செய்வதே - எனக்
கான கடமைகள் ஆகையால் - நீங்கள்
போகும் வழிஅதோ போகலாம்” - எனப்
பூவையும் கூறி அமர்ந்தனர்

“வீட்டுக்கு வந்தசீ தேவியை - நீயும்
வெளியே போன்றிங்கு சொல்வது - பெருங்
கேட்டுக்கு என்பதை ஓர்கிலாய் - இதைக்
கிஞ்சித்தும் சிந்தனை செய்கிலாய்” - தங்கள்
பாட்டுக் கவர்களும் சொல்லினர் - அந்தப்
பாவை நகைத்துமே கேட்டனர் - “இந்த
நாட்டுக் குண்டானதைக் காட்டிலும் - தீமை
நாடி யெனைவந்து சேருமா?”

அன்றைக்கோர் வீடும் இருந்தது - காணி
 ஐந்தாறு கூட இருந்தன - ஆனால்
 இன்றைக்கோ சொந்த மென்றோதிட - பொருள்
 யாது மிலையென்தன் தாயரே - அவை
 என்றைக்கும் மக்களுக் காமென - நானும்
 ஏற்பாடு செய்த தறிகிலீர் - உங்கள்
 அன்புக்கு நன்றி போய்வாருங்கள் - என
 ஆயிழை கூறி யெழுந்தனள்.

வெற்றி காணுவோம்

“சீதனம் என ஒன்றும் கேட்கிலோம்
 திரும ணஞ்செய ஒப்பு வாயெனில்
 காத லோடுயாம் ஏற்றுக் கொள்ளுவோம்”
 காரி கையிரு பேருங் கூறினர்
 மாத ரார்மொழி செவியுட் செல்லுமுன்
 மட்டி லாச்சின முற்ற தூயவள்
 “பேதை காள்ளனை யாரென் றெண்ணியிப்
 பேச்செ டுத்தனீர் வெட்க மில்லையா?”

“வெட்க மென்னடி யிதிலி ருக்குது
 விரும்பி னன்தம்பி வந்து கேட்டனம்
 நடட் மார்க்கடி காதல் பண்ணினாய்
 நாலு பேர்உனை இகழ்ந்து பேசுவர்”
 அட்ட காசமாய் அவர்ந கைத்தனர்
 ஆத்தி ரத்துடன் இவள்வி னவினாள்
 “துட்டர் காள்உமை யார னைத்தது
 தொல்லை யேன்எனை விட்டு நீங்குவீர்”

“அதிக மாகவே பேசு றாயடி
 அடக்க மின்றிச் சொல் வீசு றாயடி
 மதியி லாதுநீ துள்ளு றாயடி
 மமதை யாலெமை எள்ளு றாயடி
 கதியி வாதவள் பாவம் என்றுயாம்
 கருணை கொண்டுனை நாடி னோமடி
 புதுமை யல்லடி யுன்னை யொத்தவர்
 புகழ்வ ரில்திமிர் கொள்வர் உண்மையே”

“எரியும் தீயிலே எண்ணெய் ஊற்றுநீர்
எந்த னின்சினம் தன்னை மூட்டுநீர்
அரியும் வாளென வார்த்தை வீசுநீர்
அரவ மொத்துநீர் படமெ டுக்குநீர்
புரிகி லீரெனை” நங்கை சீறினாள்;
புத்தி யற்றவர் மேலுஞ் சீண்டினர்
“அரிவை யாகிய உனது காதலின்
ஆழ மேயிதா”? அவர்சி ரித்தனர்.

“காத லென்பது கானல் நீரெனக்
கத்தி னீர்எனைக் கருக்கி னீர்பிற
மாத ரார்துயர் சிறிது மெண்ணிலீர்
மமதை யாற்பெரும் வார்த்தை யாடினீர்
ஓதி டும்பணம் என்பதை விட
ஓன்று மிங்குயர் வில்லை யென்றிடும்
பேத மைபிடித் தாட்ட ஆடினீர்
பின்னர் ஏனிங்கு வந்து நிற்கிறீர்”.

“பணம்ப டைத்தவர் தெய்வ மென்கிறீர்
படித்த வன்பெரும் மூட னென்கிறீர்
குணம்ப டைத்தவன் கோழை என்கிறீர்
கொடிபி டிப்பவன் மேதை என்கிறீர்
மனம்ப டைத்தவன் மடைய னென்கிறீர்
மனித நீதியைக் கொன்று தீர்க்கிறீர்
இனஞ்ச னங்குற்ற மொன்று மெண்ணிலீர்
யாவும் பொன்பொருள் என்று மாய்கிறீர்”.

“அறிவி லாதவர் பொருள்ப டைத்திடில்
அறிஞ ரென்றுபொன் னாடை போர்த்துவீர்
திறனி லாதவர் வேண்டி யோரெனில்
திட்ட மிட்டுயர் பீட மேற்றுவிர்
அறனி லாதவர் பதவி யாளரேல்
அவரு ரைப்பதே அமுத மென்குவீர்
நெறியி லாதன நூறு செய்குவீர்
நீங்கள் செய்வதைத் தருமம் ஏற்குமா?”

“இருளில் எம்மவர் இன்ன லுற்றிட
இம்மி யுங்கசி யாவு ளத்துடன்
தரும சிந்தனை யற்று வாழ்கிறீர்
தன்ன லத்துடன் கரும மாற்றுவிர்
அரிவை யர்க்குறு துயர மெண்ணிலீர்
ஆண்க ளைவிலைப் பொருட்கள் ஆக்குவிர்
நரிக் குணம்படைத் திட்டஉங்களின்
நாட கம்அரங் கேறுமா? இனி”

“சாதி பேதங்கள் நூறு பார்க்கிறீர்
சமத்து வத்தினைக் கூறு போடுநீர்
நீதி ஞாயங்கள் பேசி மாய்கிறீர்
நெஞ்சில் வஞ்சகத் தோடு வாழ்கிறீர்
போதி மாதவன் கீதா சாரியன்
பீஷ்மர் யேசுவும் நபிகள் காந்தியும்
ஓதி யென்பயன் யார்தி ருந்தினர்
உங்களைச் சொல்லிக் குற்ற மில்லையே”

“காத லோசில ஆண்களின் கலை
கைப்பி டித்திடப் பேசு வர்விலை
பூத லத்தினி லிருக்கு மிந்நிலை
போக்கு வோம்தடுப் போரி னியிலை
நாதி யற்றவ ராகப் பெண்களை
நடுத்தெ ருவினில் நிறுத்து வோர்களை
மோது வோம்முழு வெற்றி காணுவோம்
முடிந்த தெம்மின அடிமை வாழ்க்கையே”

“பெண்களை இந்த நாட்டின் கண்களை
பெருமை சேர்த்திடும் தாய்க்கு லத்தினைப்
புண்ப டுத்துவோர் தேவ ராகிலும்
பொசுக்கு வோமினிப் பொறுத்தி டோம்தமிழ்
மண்வ ளர்ந்திடப் பசளை யாகுவோம்
மாபெ ரும்வர லாறு செய்குவோம்
விண்ண ளாவுநற் புகழை யீட்டுவோம்”
வீர மங்கை காவேரி செப்பினள்.

“ஆண்க ளைவிட எத்துறையிலும்
 அரிவை யர்குறை வில்லை மாபெரும்
 தூண்க ளாகவிந் நாட்டு மக்களின்
 சுதந்தி ரத்தினைத் தாங்கி நிற்கிறோம்
 வீண்க தைசொலி அடிமை யாக்கிட
 விழைப வர்க்கெம னாகு வோம்இதைக்
 காண்க வையகத்தோர்களே” எனக்
 காவேரி ‘அறை கூவல்’ செய்தனள்.

வாய டைத்துமே இவர்கள் நின்றனர்
 வார்த்தை யற்றனர்; மெளனி யாகினர்;
 பேய டித்தவ ராகி னர்;விழி
 பிதுங்கி னர்;மொழி விழுங்க லுற்றனர்;
 “தாய டாஇவள் அன்னை சக்தியின்
 சந்நி தானம்” தெனவ ணங்கினர்
 தூய தொண்டர்கள் காலில் வீழ்ந்தனர்!
 சூரி யன்நடு வானெ முந்தனன்.

கம்பர், பாரதியார், பாரதிதாசன் போன்ற தமிழ்ப் புலவரின் பரம்பரையிலே வந்த கவிஞர் காரை. செ. சுந்தரம்பிள்ளை ஈழத்துக் கவிஞர் வரிசையிற் சிறப்பிடம் பெறுகின்றார்.

கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன்
பேராசன, 1-4-70

ஆயிரத்திலொரு கவிஞர் காரை. செ. சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் மல்லிகை, பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் மார்கழி 1969.

காவியத்துக்கொரு கவிஞர் காரை. செ. சுந்தரம்பிள்ளை வியாபாரி மூலை, செந்தமிழ்மணி பொன். கிருஷ்ணபிள்ளை மார்கழி. 1969.

கற்பனைக் கவிதை

காரையின் கற்பனையில் கவிதையென்றால் கற்கண்டும் யான் வேண்டேன் கடும் இனிப்பு யாரைத்தான் விட்டுவைத்தான் அநீதி கண்டால் அருங்கவியால் சாட்டையடி கொடுத்து நிற்பன் கூரைதட்டி அவதாசஞ் செய்தான் செஞ்சொல் கொண்டு தமிழ் 'காவேரி' கதையைச் சொன்னான் பேரை நிலைநாட்டி விட்டான் பெருங்கவிஞன் பெருமைமிகு சுந்தரம்பிள்ளை வாழ்க.

இணுவில்
25-06-89

கவிமாமணி ந. வீரமணிய்யர்

எனது பாராட்டுக்கள்

காவேரி வாசித்தேன். செய்யுள் ஆற்றொழுக்குப் போலத் தங்குதடையின்றிச் சென்று கொண்டிருக்கின்றது.

“பக்கமுள்ள கோழியெலாம் பக்குவமாய்க் தூபதிருப்பள்ளி யிசைத்திடலும் பாங்கான பட்சியெலாம் நல்லை மணியோசை நாதம் செவிப்புருந்தே இல்லை இனித்துயரம் என்பது போல் பேசியது” உங்களுக்கு என் பாராட்டுக்கள்.

காரைநகர்
25-06-89

க. வைத்திஸ்வரக்குருக்கள்